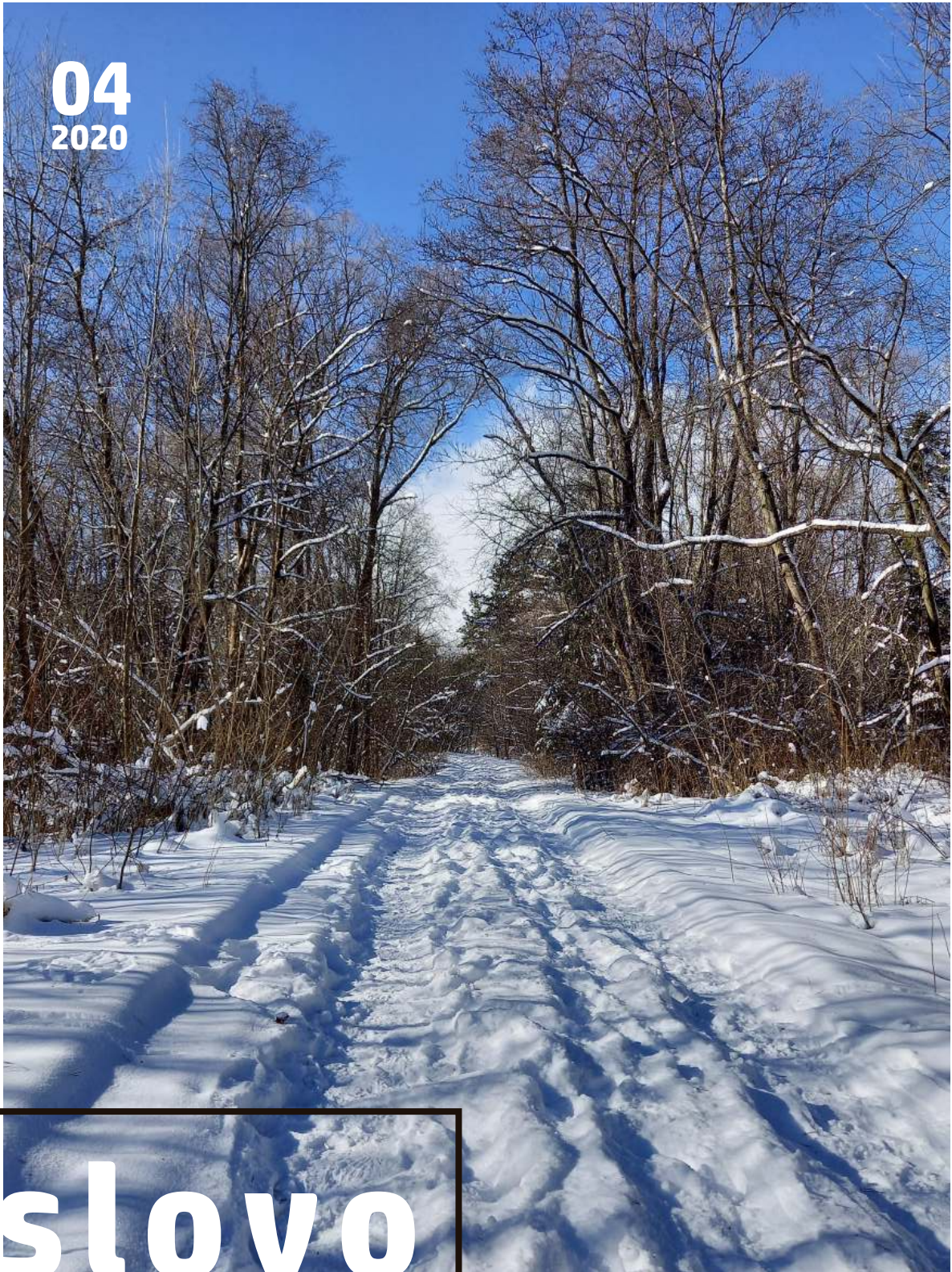

04
2020

slovo
PRAVDY

Číslo: 04 2020

Ročník: XIX

Vydavateľ: Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Janka Kráľa 4
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA

Jeho nepopierateľná autorita [1]

4

SEDEM ZBOROV [4]

Pergamon

6

EVANJELIUM V 1. MOJŽIŠOVEJ

Prvý utečenec

7

EVANJELIUM V ZJAVENÍ

Posledné zaslúbenie

8

BOŽÍ DOKONALÝ SLUŽOBNÍK

Kristus podľa Izaiáša 49

12

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI [4]

Naoma – utrpenie a obnova

15

OTÁZKY MLADÝCH

16

POSVÄTENIE [2]

20

KEĎ SI SLOVÁ ODPORUJÚ

22

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ [4]

Boh je svätý

24

„BOH S NAMI“

26

MALÉ VECI POČAS VEĽKEJ KRÍZY [1]

GALETA A DŽBÁN

30

„AVŠAK ČO MÁTE, DRŽTE, DOKIAL

NEPRÍDEM“

32

DOBRE ZVESTI Z NEBA

Vstup zamietnutý

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

KRISTOVA OSOBA

[21]

Jeho nepopierateľná autorita [1]

David McAllister, Donegal, Írsko

Niekoľko posledných mesiacov sme sa zaoberali biblickými dôkazmi o božstve Pána Ježiša Krista, potom sme uvažovali nad Jeho človečenstvom a Jeho neporušiteľnosťou. Teraz sa budeme zamýšľať nad tým, ako tento pravý Boh a jediný dokonalý Človek, zjavil Svoju moc počas Svojej verejnej služby na zemi.

Dôkazov o Jeho autorite je v evanjeliách zaznamenaných hojne. Jeden z príkladov, ktorý nám príde hneď na myseľ je utíšenie búrky na Galilejskom mori, ktoré v učeníkoch vyvolalo takúto reakciu: „Ktože je tento, že ešte aj vetrom rozkazuje, aj vode, a poslúchajú ho?!“ (Mat. 8:27, Mar. 4:41, Luk. 8:25). Nie je možné, aby sme sa zaoberali každým prejavom Jeho moci, preto sa zameriame iba na prejavy moci, ktoré smerovali k naplneniu potrieb tých, s ktorými sa stretol. Takých potrieb bolo veľa a boli rôzne, ale môžeme ich rozdeliť do troch skupín: potreby učenia, uzdravenia a odpustenia. Vo všetkých

týchto oblastiach bola Jeho moc jasne zjavená. Grécke slovo použité pri všetkých týchto prípadoch je *exousia*, čo sa prekladá ako autorita, alebo moc.

POTREBA UČENIA

Ľudia potrebovali počuť slová Pána Ježiša Krista. Pisatelia evanjelií zaznamenali veľa slov, ktoré povedal a tiež spomínajú slová, ktoré povedal, ale nie sú zaznamenané. Či to bolo jeho vyučovanie v synagóge v Kafarnaume v sobotu (Mar. 1:22, Luk. 4:32), alebo v závere Jeho dlhej kázne na vrchu (Mat. 7:29), odpoveďou Jeho poslucháčov bolo, že „ich učil ako taký, ktorý má právo a moc, a nie ako ich zákonníci“.

Vyučovanie Pána Ježiša muselo byť pre týchto ľudí osviežujúcou zmenou v porovnaní s ceremóniami rabínov. Jeho kázne boli určite zaujímavejšie, Jeho príklady živšie, Jeho slová boli hovorené s nehou a presvedčením v protiklade s mŕtvymi formuláciami židovských duchovných vodcov. Jeho

učenie vyzývalo ľudí a nútilo ich premýšľať, v kontraste so zdĺhavými monológmi, ktorých boli zvyčajne účastní. A ľudia boli určite udivení z vážnych tém, o ktorých učil, na rozdiel od malicherností a banalít, ktorými sa zaoberali ich židovskí vodcovia.

Všetko toto bola pravda. A predsa, slová: „učil ako taký, ktorý má právo a moc, a nie ako ich zákonníci“ idú ďalej k niečomu ešte základnejšiemu. Zatiaľčo zákonníci odôvodňovali svoje učenia citovaním ich autorít, Pán Ježiš Kristus hovoril vo Svojom vlastnom Mene, autoritatívne, ako Ten, ktorého je treba počúvať a poslúchať, pretože On Sám prehovoril. Tento ostrý kontrast je zhrnutý v slovách, ktoré povedal viackrát v Matúša 5: „Počuli ste, že bolo povedané... Ale ja vám hovorím...“. Prvá časť hovorí o tom, že ľudia boli zvyknutí počúvať svojich učiteľov, ktorí citovali iných. Druhá časť hovorí o autorite, s ktorou im Pán Ježiš prinášal Svoje slová. Ľudia tento rozdiel videli a boli ním udivení.

POTREBA UZDRAVENIA

Tak, ako Pán Ježiš hovoril s mocou, tak bola Jeho moc aj viditeľná vo vytrhnutí ľudí z ich trápenia. Bolo to zvlášť viditeľné pri tých, ktorí boli posadnutí zlými duchmi. Jeden z takých príkladov je, keď Pán Ježiš kázal v moci v synagóge v Kafarnaume a hneď potom nasledoval zázrak, keď vyhnal zlého ducha. Ľudia boli užasnutí a hovorili: „Jaké je to slovo, že právom a mocou rozkazuje nečistým duchom, a vychádzajú?!“ (Luk. 4:36, Mar. 1:27). Skutočnosť, že démoni museli ihneď odísť z posadnutého človeka ukazuje,

že Pán Ježiš bol mocnejší ako démoni. Čo je možno ešte výstižnejšie v tomto prípade, že poukazuje, že Pán Ježiš mal moc, ktorú židovskí exorcisti nemali (ako napr. tí, spomínaní v Mat. 12:27). Títo exorcisti sa dovoľávali iných mocností, ale Pán Ježiš vyhánal démonov Svojou vlastnou mocou. Oni nemohli zabezpečiť poslušnosť démonov, ale Pána Ježiša museli poslúchnuť naskutku a úplne. Veľkosť Jeho moci bola viditeľná a udivujúca.

POTREBA ODPUSTENIA

Hoci mnohí potrebovali uzdravenie, každý človek má väčšiu potrebu - odpustenie jeho hriechov. V tejto oblasti nechceme žiadne dôkazy o Pánovej moci. Uzdravenie porazeného muža to jasne dokazuje (Mat. 9:1-8, Mar. 2:1-12, Luk. 5:17-26). Pán Ježiš mu povedal: „Odpustené sú ti tvoje hriechy!“ a dáva nepochybný dôkaz, že má na to moc. „Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má právo a moc odpúšťať hriechy na zemi - rečie porazenému: Tebe hovorím: Vstaň, vezmi svoju ložu a idi do svojho domu! A hneď vstal, sobral svoju ložu a vyšiel pred všetkými“ (Mar. 2:10-12).

Reakcia zástupu bol údiv. „A keď to videly zástupy, divily sa a oslavovaly Boha, ktorý dal ľuďom takú moc“ (Mat. 9:8). Jeho moc uzdraviť porazeného muža bola dôkazom moci konať ešte väčšie veci - dať odpustenie tomu mužovi - a komukoľvek, kto sa k Nemu obráti v pokání a viere.

Vďaka Bohu, že hoci už Pán Ježiš nie je na tejto zemi, stále má rovnakú moc a mohli sme poznať veľké požehnanie Jeho odpustenia.

SEDEM ZBOROV

[4] Pergamon

Clark Logan

Mesto Pergamon sa nachádzalo asi 130 km severne od Smyrny. Istú dobu bolo hlavným mestom rímskej provincie Ázia, neskôr túto funkciu prevzalo mesto Efez, pretože bolo lepšie situované z hľadiska obchodu a dostupnosti. Pergamon bol známy svojou kultúrou a pohanským náboženstvom, nachádzala sa tam známa knižnica a chrámy viacerých pohanských bohov ako Diov, Aténin, Asklépiov a Dionýzov. S Asklépiom boli spojené viaceré lekárske zariadenia a had, ktorý bol jeho stálym sprievodcom, sa ako symbol medicíny zachoval až do dnešných čias. V Pergamone bol silný kult uctievania cisára a kresťania mohli byť prenasledovaní, ak odmietli páliť kadivo cisárovmu obrazu.

Kristova autorita

Pán sa tomuto zboru predstavuje ako Ten, ktorý má meč. To bol symbol autority, moci a súdu, ako je to aj v Jánovom zjavení Krista v sláve (Zjav. 1:16). Slovo pre meč, ktoré je tu použité, neznamená meč ostrý na obe strany, ktorý nosili rímski vojaci vysoko na svojej pravej strane a bodalo sa s ním viackrát - „španielsky meč“. Ale je to dlhý meč, ktorým sa zasadila jedna smrteľná rana. Prokonzul Ázie bol menovaný „právom meča“, jus gladii, a mal teda právo nad životom a smrťou.

Kristovo hodnotenie

Opäť tu vidíme vyjadrenú vedomosť Pána Ježiša Krista, keď hovorí: „Viem...“. Chváli ich najlepšiu snahu, pretože žili v prostredí ovládanom satanom. To množstvo chrámov pohanských bohov v meste muselo na veriacich pôsobiť utláčajúco a moc temnosti musela byť pre nich hmatateľná. Veriacich muselo veľmi zasiahnuť, keď bol niekto zbožný, ako Antipas, umučený. Antipas pracoval v medicíne, ale bol odsúdený na smrť, pretože bol veriaci. Zavreli ho do medenej podoby býka a zomrel strašnou smrťou, keď bola táto kovová forma zohriata tak, že bola až ohnivo červená. Napriek všetkým prekážkam ostali veriaci v Pergamone verní menu Pána Ježiša Krista.

Boli však iné veci, ktoré vševidiaci pohľad Pána nemohol prehliadnuť. Skazený svet, ktorý bol vôkol nich, si našiel svoju cestu do ich životov. Keď Ján píše o „učení Balámovom“, odvoláva sa na osobu zo Starého Zákona, ktorého podplatil kráľ Balák, aby preklial Boží ľud. Božím zásahom nebol Balám schopný zllorečiť ľudu. Avšak poškrnil ich nemorálnosťou a modloslužbou (4. Moj. 25:1-3, 31:16). Význam tohto príbehu pre veriacich v Pergamone bol v tom, že rozšírená prostitúcia v chrámoch a predaj a požívanie jedál, ktoré boli obetované bohom, boli pre nich skutočnými pokušeniami. Niektorí učili, že takéto veci boli prijateľné a zlúčiteľné s kresťanským svedectvom.

Už po druhý raz v týchto Jánových listoch čítame o Mikulášencoch - tentokrát nie o ich skutkoch, ale o ich učení, ktoré niektorí prijímali.

Nemáme presnú zmienku, čoho sa toto falošné učenie týkalo. Niektorí biblickí komentátori z významu mena (dobyvateľ ľudí) usudzujú, že išlo o skupinu ľudí, ktorá si nárokovala mať moc a vládnuť nad inými v cirkvi (ako napr. Diotrefes, 3. Jána 1:9). V kontexte tohto listu môže ísť o prvú zmienku starozákonného učenia o Balámovi v prvom storočí, ktorá mala Boží ľud skompromitovať, aby tolerovali a oddávali sa nesvätému životu. To by malo za následok zmazanie akejkoľvek deliacej čiary a akékoľvek svedectvo života by bolo neúčinné.

PÁN VÁŽNE VYZÝVA ZBOR
KU POKÁNIU, INAK TÍ, KTORÍ
ZHREŠILI, BUDÚ SÚDENÍ MEČOM
JEHO ÚST.

Kristova výzva

Pán vážne vyzýva zbor ku pokániu, inak tí, ktorí zhrešili, budú súdení mečom Jeho úst. To znamená, že Jeho slová o odsúdení a treste budú vyslovené v úplnej autorite a nikto im nebude môcť odporovať.

Jeho sľub pre tých, ktorí víťazia, je podiel na skrytej manne a darovaný biely kamienok, na ktorom bude napísané nové meno, ktorému porozumejú iba tí, ktorí ho dostanú. Tieto požehnanie z Kristovej ruky predstavujú poctu, že On ich bude deliť tým, ktorí Mu boli verní. Predstavujú tiež osobný charakter vzťahu s Ním. Manna, ktorú jedli Izraeliti na púšti, bola pokrm pre telo (2. Moj. 16:35). Zlaté vedierko s mannou bolo uchované v truhle zmluvy vo svätyni svätých a viditeľný iba Božiemu oku.

Iba Boh vidí Svojho Syna takého, ako skutočne je, ale môžeme vstúpiť do tohto potešenia každodenným chodením a osobným obecenstvom s Ním, kŕmiť sa Ním tak, ako je nám zjavený v Písme.

NESPRÁVNE UČENIE OVPLYVŇUJE
NAŠE SPRÁVANIE.

Aplikácia do dnešnej doby

Učenie – pravda, ktorej veríme – je nevyhnutná pre to, ako žijeme. Nesprávne učenie, či už Balámovo, mikulášencov alebo kohokoľvek iného, ovplyvňuje naše správanie. Preto je veľmi dôležité, aby pastieri Božieho ľudu strážili stádo od všetkého, čo by bolo v rozpore s Božím Slovom. Dnes je okolo nás tak veľa rôznych falošných učení v náboženskom svete, preto je potrebná neustála obozretnosť.

Nesprávne myšlienky, nech sa zdajú byť akokoľvek nepodstatné, majú na nás zradný vplyv, môžu narušiť našu jednotu s Pánom, ako aj zmarit naše svedectvo pred svetom. Navyše zo skúseností poznávame, že tí, ktorí boli zvedení chybným učením, ho len ťažko opúšťajú a ťažko urobia za tým „čistý rez“. Zaužívané myšlienky sa len veľmi ťažko menia. Pastieri potrebujú múdrosť, milosť a veľa trpezlivosti, keď sa snažia urobiť nápravu pri poblúdení.

Zbor, ktorý robí kompromisy a odchádza od toho, čo Pavel nazýva „to, čo si počul“ (2. Tim.2:2) a Júda ako „vieru, raz ta danú svätým“ (1:3), riskuje súd od Boha.

Evanjelium v 1. Mojžišovej: Prvý utečenec

Cory Pepler

Hoci Hospodin zaslúbil Abrahámovi a Sára dieťa, Sárina netrpezlivosť rástla. Aby plán urýchlila, dala Abrahámovi jednu zo svojich dievok, aby s ním mala dieťa namiesto nej. Ale tento plán sa obrátil proti nej. Hagar skutočne otehotnela, ale na svoju pani sa začala pozerat' s pohrdaním a pýchou. Keď žiarlivá Sára začala trápiť svoju služobníčku, Hagar utiekla na púšť. Nemohla však utiecť od Hospodina. On k nej prišiel a hovoril s ňou pri prameni vody, že ju zaopatrí.

Začal tým, že ju oslovil menom. To nám pripomína, že keď poznal po mene egyptskú slúžku, On nás všetkých pozná po mene. Pozná naše hriechy, našu minulosť, motívy a naše plány.

Opýtal sa Hagar dve otázky. Prvá bola: „Odkiaľ ideš?“ Boh poznal každý detail jej minulosti, ale chcel, aby ona sama priznala svoje hriechy.

Každý máme odlišné zázemie a skúsenosti, ale jedno máme spoločné s Hagar, a to je, že všetci sme zhrešili (Rim. 3:23). Pokým neuznáme a nevyznáme svoje hriechy, nemôžeme byť zachránení.

Druhá otázka, ktorú sa Hospodin opýtal Hagar, bola o jej budúcnosti: „Kam ideš?“ Možno mala Hagar nejaký plán, možno iba tak bezcieľne blúdila. Nech si myslela čokoľvek, nebolo to to, čo mal pre ňu pripravené Hospodin. Hospodin jej prikázal, aby sa vrátila do Sárinho domu. Následne

ju povzbudzuje sľubom ohľadom jej dieťaťa. Hovorí jej, že jej nenarodený syn sa stane mocným mužom a silným bojovníkom. Boh tento sľub splní, aj keď bola Hagar so synom neskôr vyhnaná do púšte, aby tam zomreli. Opäť ich oboch zachránil, a Izmael prežil a mal dlhý život.

Boh sa nás často pýta, aby sme sa zamysleli nad svojou budúcnosťou. Varuje nás, že „niektorá cesta je priamou pred človekom; ale jej koniec cestami smrti“ (Prísl. 16:25). Keď bol Pán Ježiš Kristus tu na zemi, učil o dvoch cestách: o širokej a plnej ľudí, ktorá vedie do pekla a o úzkej, na ktorej je málo ľudí, ktorá vedie do neba a večného života (Mat. 7:13-14). Upozorňuje nás, že „ak nebudete činiť pokánie, všetci podobne zahyniete“ (Luk. 13:3).

To, čo nám Boh zaslubuje, je oveľa viac, ako sľúbil Hagar. Zaslubuje odpočinok všetkým, ktorí k Nemu prídu (Mat. 11:28). Zaslubuje záchranu z pekla všetkým, ktorí uveria v Pána Ježiša Krista (Skut. 16:31). A zaslubuje večný život všetkým, ktorí veria Jeho Synovi (Jána 3:16).

Hagar bola veľmi prekvapená, že Boh celého vesmíru mal o ňu taký konkrétny záujem. Zvolala: „Ty si silný Bôh, ktorý vidíš“. Pokladala sa za požehnanú, že videla Toho, ktorý stále hladí a stráži ju, aj vtedy, keď zhrešila.

Boh je stále Tým, ktorý vidí. Vidí všetko, čo robíme, dokonca aj myšlienky našich srdc. Miluje nás, napriek tomu, že sme zhrešili. A pretože sme zhrešili, pripravil pre nás cestu, ako sa s Ním opäť zmieriť. Dal Svojho jednorodeného Syna, ktorý na našom mieste zniesol náš trest.

Evanjelium v Zjavení: Posledné zaslúbenie

Reuben Miller

Zaslúbenie Pána Ježiša v poslednej kapitole prevyšuje všetky ťažkosti knihy Zjavenia a znie veľmi jasne: „Áno, prídem skoro“ (Zjav. 22:20). V tomto jednoduchom zaslúbení je zahrnuté viacero vážnych udalostí, ktoré vyvrcholia vládou Pána Ježiša na zemi, ako Syna domu Dávidovho (Jer. 3:17). Úvodnou fázou Jeho príchodu bude krátke zvolanie, pri ktorom budú vytrhnutí všetci veriaci, živí alebo mŕtvi, aby boli spolu s Kristom. V tejto prvej udalosti príde ako zlodej, nedá vopred o nej vedieť (Zjav. 16:15, Mat. 24:42). Potom svet upadne do nemorálnosti a rastúceho zla, výraz neobmedzenej ľudskej prirodzenosti, plný vražedného krviprelievania, prírodných katastrof, démonských podvodov, ktorý bude viesť do skazujúceho veľkého súženia. Národy a vodcovia povstanú a budú odstránení, až pokým nepovstane Antikrist, ktorý bude oponentom Krista, ale márne. Víťaz Kristus bude súdiť a zničí svojich nepriateľov, bude vládnuť tisíc rokov. Potom príde konečné odstránenie zla, súd pri Veľkom bielom tróne a následné uvedenie nového neba a novej zeme.

Meškanie Jeho zaslúbenia

V Zjavení 22 Pán Ježiš trikrát uistuje, že „príde skoro“ (v. 7,12,20). Falošné predpovede Jeho príchodu zvädzajú a sklamá, posmievači hovoria: „Kde je to zaslúbenie o Jeho príchode?“ (2. Pet. 3:4). Jeho slová nestrácajú vierohodnosť, ani vážnosť. V skutočnosti to, čo považujeme za

meškanie Jeho zaslúbenia, nie je pre Boha vôbec omeškaním. On vyčkáva, pretože miluje ľudí a nechce, aby večne zahynuli, ale aby prišli ku pokániu a večnému životu v Kristovi (2. Pet. 3:9). Možno čaká práve na teba.

Potešenie v Jeho zaslúbení

Medzi duchovne slepými ľuďmi, ktorí sa zaoberajú zemskými vecami, vykúpení veriaci trpezlivo očakávajú naplnenie zaslúbenia. Uverili sme Kristovi a narodili sme sa znova. Naše srdcia plní nevysloviteľná radosť a naše kroky sa zrýchlia pri pomyslení na odchod z hriešnej zeme a stretnutie s Tým, ktorý nás z nej vykúpil. Hoci nás sužuje ťažká práca, slzy a smrť, keď príde Kristus, budeme v okamihu konečne a slávne premenení (1. Kor. 15:52). V tom okamihu pri zvuku trúby vstanú z hrobov tí, ktorí zomreli v Kristu, a spolu všetci veriaci budú spojení s Kristom navždy (1. Tes. 4:17).

Vážnosť Jeho zaslúbenia

Zatiaľčo Jeho zaslúbenie je veľkým potešením pre spravodlivých, pre nespravodlivých prináša nebezpečenstvo. Boh „ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil nato, a podáva všetkým ľuďom vieru vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Skut. 17:31). Boh dal Svojho Syna. Obetoval Ho ako obeť za hriech, zomrel, bol pochovaný a opäť vstal. Boh určil čas, kedy sa s Ním tí, ktorí odvrhli Jeho lásku, stretnú. Môže to byť po smrti, alebo pri Jeho druhom príchode, ale stretnú sa Ním. Obráť sa ešte dnes v pokániu a príjmi Krista, aby si bol pripravený, keď príde. Ponáhľaj sa! Príde skoro!

BOŽÍ DOKONALÝ SLUŽOBNÍK

[4]

Kristus podľa Izaiáša 49

Ian Gibson, Winnipeg, Kanada

Uvažujeme o aspektoch Pána Ježiša ako dokonalého Božieho Služobníka podľa Izaiáša 49, konkrétne ako hovorí o Jeho povolání, Jeho príprave, Jeho chvále a Jeho odhodlaní slúžiť, napriek tomu, že na zemi bol zavrhnutým Služobníkom.

Verš 5: Potešenie Služobníka

Vo verši 5 vidíme útechu pre dokonalého Služobníka: „Ale teraz povedal Hospodin, ktorý ma utvoril od života matky sebe za služobníka, aby som priviedol nazpät k nemu Jakoba, a aby mu bol Izrael shromaždený (a budem oslávený v očiach Hospodinových, a môj Bôh bude mojou silou)“.

Kontext týchto slov je, že Izrael neprijal Mesiáša, ktorý bol k nim poslaný a ako dôsledok toho bol národ roztrúsený. Slová v zátvorke sú vyjadrením Služobníka s ohľadom na Izraelovo zamietnutie. Božia odpoveď svojmu Služobníkovi nasleduje vo verši 6: „A riekol...“. Slová v zátvorke hovoria o potešení Služobníka naproti odmietnutiu od národa Izrael. Hoci v očiach ľudí nebol slávny (v skutočnosti bol objektom ľudského

výsmechu a posmievania), vedel, že v očiach Hospodinových bude oslávený a Bôh bude Jeho silou.

To bolo určite veľkým potešením pre nášho Spasiteľa, keď visel na kríži a ľudia pod krížom sa pozerali na Neho: „Všetci, ktorí ma vidia, sa mi posmievajú, otvárajú posmešne ústa, pokyvujú hlavou a hovoria: Uvalil svoju vec na Hospodina; nech ho vyslobodí; nech ho vytrhne, lebo ved' má v ňom záľubu!“ (Žalm 22:8-9). Bol objektom takéhoto opovrhnutia, hanby a hrubého výsmechu od ľudí, hľadeli na Neho ako na opovrhnutiahodného a posmievaného, ale Jeho potešenie bolo v poznaní, že bol oslávený u Svojho Otca: „a budem oslávený v očiach Hospodinových“.

Na Golgote prežíval Spasiteľ veľkú fyzickú slabosť: „Som rozliaty jako voda; rozstúpily sa všetky moje kosti. Moje srdce je ako vosk; taje v mojich vnútornostiach“ (Žalm 22:15). Ale poznal aj duchovné posilnenie od Boha: „Ale ty, ó, Hospodine, sa nevzdáľuj! Moja silo, pospieš mi na pomoc!“ (Žalm 22:20). Náš Pán zažil aj mocnú Božiu silu vzkriesenia

z mŕtvych. Tieto veci sú jedinečné pre Pána a Jeho skúsenosť z Golgoty, ale ako Boží služobníci môžeme tiež poznať prostriedky potešenia. Sú chvíle, keď ľudia pokyvujú svojimi hlavami a robia si z nás posmech, ale naším potešením je, že hľadáme konať to, čo je Božia vôľa, čo Ho teší a je slávne v Jeho očiach. Môžeme vyznať spolu s apoštolom: „tak hovoríme, nie ako takí, ktorí sa chcú ľúbiť ľuďom, ale Bohu, ktorý zkúša naše srdcia“ (1. Tes. 2:4). Môžeme poznať Boha ako svoju silu, keď nám pridáva milosť a my môžeme „mocnieť v milosti, ktorá je v Kristu Ježišovi“ (2. Tim. 2:1).

Verš 6: Služba Služobníka

Tu sú slová, ktoré hovorí Hospodin Svojmu Služobníkovi: „To je primálo, aby si mi bol služobníkom pozdvihnúť pokolenia Jakobove a navrátiť chránených z Izraela; ale som ťa dal za svetlo pohanom, aby si bol mojím spasením až po koniec zeme“.

To je globálna služba, Jeho požehnanie, priniest' Božie spasenie až po koniec zeme. To mal určite na mysli aj Simeon v Luk. 2:29-32, keď očakával na potešenie Izraelovo. Duch ho priviedol do chrámu, kde vzal na ruky dieťa, Božie spasenie a povedal: „Teraz prepúšťaš svojho služobníka, Samovládca, podľa svojho slova, v pokoji, lebo moje oči videly tvoje spasenie, ktoré si prihotovil pred tvárou všetkých ľudí, svetlo na zjavenie národom a slávu svojho ľudu Izraela“.

To bude krásne zakončenie služby Božieho Služobníka na celom svete aj v celom vesmíre. Časť Iza. 49:6 cituje aj apoštol Pavel a Barnabáš

v Skut. 13:47, keď sú prinútení opustiť Židov v Antiochii, ktorí sú plní hnevu a smerujú s evanjeliom k pohanom. Vhodne aplikovali časť tohto verša pohanom a neseniu evanjelia pohanom v dobe milosti. Hoci úplne naplnenie verša 6 nastane až v Kristovom Tisícročnom kráľovstve, keď bude aj na zemi zjavné dokončenie Jeho služby v celom vesmíre. Bude to „čas napravenia všetkého“ (Skut. 3:21), keď budú pokolenia Jakobove opäť pozdvihnuté a privedené k Bohu a rovnako aj všetky pohanské národy budú požívať tisícročné požehnanie. Iba potom bude Kristus verejne zjavený ako Božie spasenie až po koniec zeme.

Zvyšné verše v Izaiáša 49 opisujú, čo to bude zahŕňať: v. 8-21 opisuje znovu spojenie Izraela, vo v. 22-26 je odpoveď pohanov. Hoci napravenie Izraela bude úžasnou vecou, Boh vo verši 6 hovorí, že to bude primálo. Prinavrátanie Izraela je menšia vec v porovnaní s osvietením všetkých pohanov. Možno práve preto Simeon hovoril najprv o Pánovi ako o „svetle pohanom“, a potom aj ako o „sláve tvojho Izraela“.

Verš 7: Obhajoba Služobníka

Ďalšie slová Hospodina Služobníkovi: „Takto hovorí Hospodin, vykupiteľ Izraelov, jeho Svätý, tomu, ktorého dušou opovrhujú, ktorý sa oškliví národu, služobníkovi panujúcich tyranov: Kráľovia uvidia a povstanú, kniežatá, a budú sa klaňať pre Hospodina, ktorý je verný, pre Svätého Izraelovho, ktorý si ťa vyvolil“.

Napriek milosti a súcitu, ktorý Pán Ježiš preukázal, bol prekvapivo

Ten „vykupiteľ Izraelov a Jeho Svätý“ opovrhnutý a pre národ „ošklivý“. Aký dôkaz ľudského hriešneho srdca, opovrhnutý a mať za ošklivého milujúceho a vždy súciteľného Pána Ježiša! On bol tiež „služobníkom panujúcich tyranov“, ochotne sa podriaďujúc vládnucej sile v Judsku v dňoch Svojho bytia na zemi v tele, dokonca aj mužom, ako boli Kaifáš, Heródes a Pilát. Ale príde slávny deň, keď to bude všetko opačne a On bude plne zjavený. Opäť hľadá dopredu, do Tisícročného kráľovstva, keď „kráľovia uvidia a povstanú, kniežatá sa budú klaňať“. Pozemskí králi povstanú s úctou, aby sa pred Ním poklonili a vyznali, že On je Pán. Žalm 72 hovorí o kráľoch, ktorí mu prinesú dary: „Kráľovia Taršíša a ostrovov donesú pocty; kráľovia zo Šéby a Sáby budú obetovať dary“ (v. 10), „všetky národy ho budú blahoslaviť“ (v. 17) a „celá zem je naplnená jeho slávou“ (v. 19). Aký úžasný slávny deň pre dokonalého Služobníka, keď budú všetci vladári zeme privedení, aby sa Mu poklonili a vzdali Mu úctu a slávu, ktorá mu bola odoprená, keď prišiel na zem prvýkrát!

Niet pochyb o tom, že toto všetko sa stane, pretože Pán je verný. Verný

Boh potvrdí postavenie Svojho Syna a privedie všetko do podriadenosti Jemu - vernosť a spravodlivosť Božia to vyžaduje. A ešte viac, „Svätý Izraelov... si ťa vyvolil“ - je to Božie rozhodnutie, že dokonalý Boží Služobník bude pozdvihnutý a nie je nikto, kto by mohol Boží večný zámer zmeniť. Efežanom 1 nám hovorí o Božom zámere zavrieť všetko v Kristovi: „cieľom správy plnosti časov dovedna sobrať všetko v Kristovi, to, čo je na nebesiach, i to, čo je na zemi“ (v. 10). Ten, ktorého Boh povýši pred očami všetkých, je Ten, ktorému slúžime už dnes a v tom nastávajúcom dni budeme účastní Jeho zjavenej slávy. Efež. 1:11 pokračuje „v ktorom sme sa stali aj dedičstvom Božím“. Jeho túžbou je, aby nemal všetku slávu pre Seba, ale aby ju zdieľal so Svojou nevestou, Cirkvou. Sme „dedičmi Božími a spoludedičmi Kristovými; akže spolu trpíme, aby sme aj spolu boli oslávení“ (Rim. 8:17). „keď sa zjaví Kristus, náš život, vtedy sa aj vy s ním zjavíte v sláve“ (Kol. 3:4). A tak Jeho sláva bude našou slávou, Jeho vyvýšenie bude naším vyvýšením. Aká motivácia pre nás, aby sme Mu už teraz verne slúžili!

► *Koniec*

„AK JE BÔH ZA NÁS, KTO PROTI NÁM?!“ (RIMANOM 8:31)

Boh za nás, aké potešenie! Ktorý nepriateľ obstojí, keď Boh bojuje za nás? Akú prekážku by sa nedalo prekonať? Keď je Boh za nás, potom ako v prípade apoštola Petra v Skutkoch 12, padnú reťaze z našich rúk a železná brána sa sama otvorí (v. 7 a 10). Keď bol Elizeus v 2. Kráľov 6 obliehaný v Dotáne, „vojsko obkľučovalo mesto, kone i vozy“. Jeho prestrašený sluha povedal: „Ach, môj pane, čo budeme robiť?!“ Prorok mu odpovedal: „Neboj sa, lebo je viacej tých, ktorí sú s nami, ako je tých, ktorí sú s nimi. A Elizeus sa modlil a riekol: Hospodine, prosím, otvor jeho oči, aby videl! Vtedy otvoril Hospodin oči služobníka, a videl a hľa, vrch bol plný koní a ohnivých vozov okolo Elizea“ (v. 15-17).

Úplne nový svet

David Petterson

Zdalo sa, že izolácia nikdy neskončí. Ľudia vonku zomierali rýchlejšie, ako kedykoľvek predtým. Nakoniec sa krivka úmrtnosti sploštila a strmo smerovala nadol. Už nebolo viacej úmrtí, pretože všetci, ktorí boli vonku, už zomreli. Lockdown však ani dlho potom ešte neskončil.

Noach a jeho rodina strávili rok svojho života v poslušnej izolácii na príkaz Vládcu celého vesmíra. Pobyt v ich novom „domove“ ich ochráni od vôd potopy, ktoré zalejú a zničia svet ležiaci vo zlom. Keď bola skaza dokonaná, vody ustúpili a príkaz ostať v korábe bol zrušený, vystúpil Noach do úplne iného sveta. Keď sa tak stalo, Boh dal Noachovi niekoľko „nových“ vecí. Noach a jeho rodina dostali nový začiatok. V podstate sa zopakoval príkaz ako pri stvorení. „A Bôh požehnal Noacha a jeho synov a riekol im: Plodte sa a množte sa a naplňte zem“ (1. Moj. 9:1). Boh dal ľudstvu druhú šancu. Keď sa príkazy o izolácii na svete postupne rušia a vstupujeme do nášho „nového sveta“, pozrime sa na našu situáciu ako na príležitosť mať nový začiatok. Naplňme zem bohabojným vplyvom. Očistíme svet dobrou zvestou o našom Pánovi Ježišovi Kristovi. Odkryme radosť, ktorú máme v Kristovi a hľadme na to, ako sa šíri. Modlime sa, aby kresťanstvo ožilo. Noach tiež dostal novú potravu. Okrem prísľubu o stálom striedaní ročných období na zaistenie stálej obživy (1. Moj. 8:22), dal Boh Noachovi

a jeho rodine dovoľenie jesť mäso zvierat (1. Moj. 9:3), ktoré sa mohlo postarať o naplnenie ich potrieb hneď po vystúpení z korábu. Hoci nám teraz Boh nedáva nový pokrm, možno sme však počas uplynulých mesiacov nanovo objavili udržujúcu silu Božieho Slova. Kŕmenie sa informáciami zo sociálnych sietí, médií a sledovanie televízie nás zanecháva prázdnych, frustrovaných a podvýživných. Ak sa však obrátíme k Písmu, nájdeme to naplnenie, po ktorom tak prahnú naše duše. Keď vstupujeme do nášho „nového sveta“, rozhodnime sa plniť naše duše denne mliekom a mäsom z Božieho Slova. Iba potom budeme mať dostatok sily duchovne prežiť a prospievať.

A napokon, Noach dostal nové vnímanie hodnoty života samotného. Boh povedal Noachovi dôvod, prečo zničí svet potopou - „Koniec každého tela prišiel predo mňa, lebo zem je plná ukrutnosti od nich, a hľa, zkažím ich aj so zemou“ (1. Moj. 6:13). Vraždenie, ako vykonal Kain či Lámech, sa stalo normou. Život, ktorý bol daný k Božiemu obrazu, bol hodnotený lacno. Preto dal Boh Noachovi nové prikázanie ohľadom necenenia si života: „Kto vyleje krv človeka, toho krv bude vyliata človekom, lebo na obraz Boží učinil Bôh človeka“ (1. Moj. 9:6). Počas nedávnej izolácie sme videli skončiť veľa životov nie zabíjaním, ale v dôsledku vírusu a počet úmrtí stúpa každým dňom. Ale keď budeme opäť vychádzať z izolácie, nezabudnime, aký cenný je každý život a budme citliví k hodnote našich životov. Život je dar od Stvoriteľa a On od nás očakáva, aby sme ho prežili k Jeho oslave ako Jeho pracovníci.

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

[4]

Naoma – utrpenie a obnova

Ryan Coleman

Kniha Ruť je plná vykúpenia. Mladá žena, ktorá v tichosti hľadá Božiu vôľu v cudzej krajine, je zahrnutá milosťou od Boaza, jej milujúceho vykupiteľa s mocou naplniť každú jej túžbu. Keď sa do tohto príbehu lásky zahľadíme hlbšie, uvidíme v ňom aj praktický tok straty a obnovy v náročných skúsenostiach Rutinej svokry Naomi. Táto trpiaca veriacia žena prekonalá horkosť a hanbu z návratu domov a znovu získala stratený život príjemnej služby svojmu Bohu.

Opis scény

Sivé mračná Sudcov sa zatiahli nad Betlehemom Júdovým. Boží ľud zabudol na Boží príslub, že sa o nich v zemi Kanaán postará a robili to, čo bolo spravodlivé v ich vlastných očiach (Sud. 17:6). Keď nastali časy chudoby, muž menom Elimelech vzal svoju ženu Naomu a rodinu, a odišli do moábskej krajiny, kde bola tráva zelenšia. Tam v moábskej zemi Elimelech zomrel. Zomreli aj ich synovia a tri ženy ostali bez príjmu a zaopatrenia. Naoma zhodnotila ich posledných 10 rokov, že boli stratou a obrátila svoje

srdce k návratu do zeme svojho ľudu v Betleheme. Jej nevesta Ruť si žiadala ísť s ňou.

Ako sa dalo čakať, ich návrat do malého mestečka vyvolal veľký rozruch (Ruť 1:19). Bol to priateľský, alebo nežičlivý rozruch? Nech to už bolo akokoľvek, Naoma sa sklonila a zdieľala bolesť svojho srdca. Moábska krajina bola prázdna, pretože tam nebola Božia prítomnosť, a taká bola aj Naoma. Význam mien v Božom Slove je silný a „príjemná“ žena sa stala teraz trpkou.

Avšak z milosti, tieto kajúce ženy našli vykupníka v príbuznom Boazovi, ktorý bol súcitný bohatý muž. Ich životy boli obnovené voči Bohu, rodine a pokoju v bráne mesta. Pre Naomu končí príbeh objatím vnuka v dome úplného zaopatrenia (Ruť 4:15-16).

Skutočnosť utrpenia

Z tepla mojej pracovne a s kávu v ruke je ľahké odsúdiť Elimelecha a jeho rodinu za to, že odišli z Betlehema. Plné brucho má krátku pamäť. Nemôžeme podceňovať fyzické utrpenie, ktoré ich priviedlo k viere v lepší život v moábskej

krajine na pobreží Mŕtveho mora. Ich pole ležalo prázdne ladom a s dvoma synmi, ktorých bolo treba uživiť, Naomina rodina videla v dome Božom iba chudobné časy. S pochopením a bázňou si však pripomeňme, že „lepšie málo v bázni Hospodinovej ako veľiký poklad a v ňom nepokoj“ (Prísl. 15:16).

Nepoznáme okolnosti smrti Elimelecha, Machlona a Kilionu. Možno roky strádali, aby sa postarali o svoje ženy, boli zlomení od beznádeje obhospodarovania zeme. Možno na nich Pán Boh dopustil chorobu. Akokoľvek, Naoma a jej nevesty zakúsili stratu milovaných, útechy, aj zaopatrenia. Časť z nich chýba a Naoma cíti chlad moábskej krajiny vo svojom prázdnom srdci. Ruť nikdy nepoznala Naomu túžiť po domove, ale bude nasledovať ju a jej Boha späť do „domu chleba“.

Koľkokrát Naoma vyhládala smerom k Betlehemu so stiahnutým žalúdkom nevšímajúc si svoje srdce? Vediac, čo je správne, no držaná strachom, hanbou a zlomenou pýchou. Doma v Judsku nemala Elimelechova rodina žiaden dôvod privítať svojvoľnú vdovu a jej nevestu cudzinku. Jej strata sa rozšíri medzi vernými obyvateľmi mesta. Možno si Naoma predstavovala prísne pohľady a zatvorené dvere. Ich staré hospodárstvo, ak ešte stálo, bude určite zarastené a neužitočné po toľkých rokoch. Miesto obilia bude na poli burina. A dve ženy bez prostriedkov nebudú môcť hospodárstvo samé oživiť. A potom tu bol Hospodin. On vedel to, čo ostatní iba tušili. Mohol by ju opäť prijať? Zatrpknutá pod Jeho volajúcou rukou

Naoma prehltila svoju bolesť a pýchu z návratu do Betlehema. Začínala žatva a polia sa už mihotali nádejou (Ruť 1:22).

Odpoveď trpiaceho

V knihe Prípad kresťanstva C. S. Lewis píše, že ak sme na nesprávnej ceste, tak pokrokom je urobiť obrat späť. Musíme sa vrátiť. Cesta späť je najrýchlejšia cesta ako sa pohnúť vpred. Tak tomu bolo aj pri Naome. Zanechala utrpenie a stratu v moábskej zemi, a ona a Ruť sa vybrali na západ smerom k neistému prijatiu v Betleheme.

Nikdy nepodceňujme odvahu kajúcej duše. Hoci si presne nečítame o Naominom pokání, jej postoj a uznanie Božieho súdu a súženia hovorí jasne o sebaľútosti a smútku (Ruť 1:20-21). Počas celého príbehu i vo svojom trápení hovorí Naoma o Hospodinovi s uznaním. Vedela, čo bolo správne a kde nájsť požehnanie.

Nadovšetko je Naoma obrazom odvahy. Strata manžela a synov ju silno zasiahla a zanechala ju v núdzi. Ich návrat spôsobil v Betleheme rozruch, ale predstava hanby, ani šuškania ju nemohla zadržať. Iný človek by si mohol zúfať, ale Naomu tlačilo silné presvedčenie. Táto silná Božia žena je hodná nášho uznania.

Výsledok

Od 1. Mojžišovej až po Zjavenie vidíme Božie súciteľné srdce, ktoré napráva duše Svojho ľudu. „Ale Bôh každej milosti, ktorý nás povolal do svojej večnej slávy v Kristu Ježišovi, keď ešte málo potrpíte, on sám vás

dokoná, upevní, zmocní, položí na pevný základ.“ (1. Pet. 5:10) Od prvého prekročenia Jordánu do moábskej zeme vieme, že Hospodin chcel, aby sa Elimelech a Naoma vrátili do Betlehema. Má radosť, keď môže svoj ľud požehnávať a vždy ich prijíma s otvorenou náručou.

Hoci bola Naoma obnovená, jazvy jej neposlušnosti ostali v jej živote. Naoma, ani Ruť už nikdy nebudú obrábať Elimelechove polia v Betleheme. Tie polia boli stratené, ale nie celkom. Dotknutá Božím milosrdenstvom sa Naoma dostane do Boazovho veľkého domu, kde objíma svojho vnuka Obéda. Obéd znamená „služba“, a tak táto trpiaca veriaca žena nachádza novú službu, zaslúbenie

a nový zmysel od Hospodina. On skutočne „obväzuje skrúsených srdcom“ (Iza. 61:1).

Je to skutočné potešenie, keď je veriaci navrátený a obnovený Bohom, ale čo ľudia žijúci naokolo? Pýtali sme sa, či rozruch, ktorý v Betleheme spôsobil Naomin návrat bol radostný, alebo nežičlivý. Prijali alebo zavrhli týchto navrátilcov? Je radostné čítať, že starší v bráne vyhlásili, že sú svedkami Božieho požehnania vo vykúpení Ruť (Ruť 4:11) a ženy v Betleheme ctili Naomu ako ženu, ktorú obnovil Sám Hospodin (Ruť 4:15). Ako Boží ľud, radujme sa spolu s Ním a príjmajme každého trpiaceho veriaceho, ktorého On sám navráti späť!

„NAJPRV... MNE“ (1. KRÁĽOV 17:13)

Pán Boh nikdy neprijíma druhé miesto. Jeho božstvo nás učí, že On je Pán všetkého, alebo nie je Pánom ničoho. Toto poučenie pre Izrael je vyjadrené hneď v prvom príkazaní: „Nebudeš mať iných bohov predom mnou“ (2. Moj. 20:3).

Čo je však smutné, že naše vlastné záujmy zaujímajú miesto pred Božími vecami a tie najdôležitejšie záležitosti sú zatlačené na našom zozname priorít na nižšie miesta. Potom sa niet čo čudovať, že nás naše životy nenapĺňajú a nevieme ich doceniť. Sebecký život je premrhaný život, no život odovzdaný Bohu je život, ktorý napĺňa.

Plnosť toho radostného odovzdania je vidieť na Božom najväčšom a dokonalom Služobníkovi, Jeho vlastnom Synovi, ktorý povedal: „Lebo som nesostúpil z neba nato, aby som činil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal“ (Jána 6:38).

V utrpení v Getsemanskej záhrade čeliac strachu Golgoty pokojne povedal: „nie moja vôľa, ale tvoja nech sa stane!“ (Luk. 22:42).

Otázky mladých

Alan Summers, Škótsko

Aký by mal byť postoj mladého veriaceho k športu?

Svet vidí šport ako bezvýhradne dobrý. Podporuje telesnú kondíciu, poskytuje oddych, odmeňuje snahu, môže dokonca prinášať finančný úspech. Média venujú veľa priestoru, aby pokryli všetky aktivity športovcov. V kontraste k tomu, Biblia o športe hovorí málo. V Starom Zákone nenájdeme takmer žiadnu zmienku o športe, okrem lukostrelby v 1. Sam. 2:20. Možno bol život v časoch patriarchov a prorokov príliš vážny na to, aby im ostal čas na nejakú fyzickú aktivitu ako šport. V Novom Zákone nájdeme viacero zmienok o športe, ale tie sú skôr v metaforách. Grécka kultúra dala svetu bežeckú dráhu, aj ihrisko. Prvé Olympijské hry sa konali v Grécku a v dobe apoštola Pavla sa v celej Rímskej ríši konali rozličné atletické preteky. Apoštol Pavel používa príklad športového ihriska na vykreslenie právd, ktoré učil vo svojich epištolách. Pavel opisuje život kresťana ako bežecké preteky, ktoré vyžadujú trpezlivosť a vytrvalosť (1. Kor. 9:24, Žid. 12:1). Pavel spomína aj boxovanie (1. Kor. 9:26) a zápasenie (Efež. 6:12). Spomína tiež rozhodcov (2. Tim. 4:8) a vence, ktorými sa odmeňujú víťazi v súťažiach (1. Kor. 9:25, 2. Tim. 2:5). Aj apoštol Peter používa športové prirovnania (1. Pet. 5:4). Všimnime si, že tieto prirovnania sú všetky z

individuálnych športov. Tímové hry nie sú v Písme spomínané. Možno, že vtedy ešte neexistovali, alebo neboli také rozšírené.

Skutočnosť, že Pavel používa pre duchovné metafory šport, hovorí o tom, že vo svojej podstate nie je šport zlý. Pavel považoval fyzické cvičenie za užitočné (1. Tim. 4:8), avšak v porovnaní s duchovnou snahou a prácou iba v obmedzenej miere. V 1. Kor. 6:19 učí, že naše telo je „chrámom Svätého Ducha“. Zdôvodňuje, že keď nám ho Pán Boh dal a prebýva v ňom, máme naše telo používať tak, aby bolo na oslavu Boha. Ak je to tak, potom je nejaké fyzické cvičenie na mieste, aby bolo telo udržiavané zdravé.

Šport však má aj svoje nebezpečenstvá. Ak mu mladý kresťan venuje príliš veľa času, môže zanedbávať svoje duchovné záležitosti. Pokiaľ šport zaberá čas, ktorý má byť strávený čítaním Písma alebo na zhromaždení s veriacimi, je to premrhaný čas. Ak si mladý kresťan vyberie radšej hrať futbal ako byť na zhromaždení, zišiel z cesty. Ak mladá kresťanka venuje viac času plávaniu ako čítaniu svojej Biblie, robí chybu. Hlavnou úlohou v živote je slúžiť Bohu. Šport sa nemá stať naším bohom. Navyše, šport často vedie k nadviazaniu nesprávnych kontaktov a vzťahov. Veriaci potrebujú veľmi dávať pozor na priateľstvá, ktoré ho môžu odviezť od Boha. Niektoré športy tiež môžu byť v rozpore s kresťanstvom. Napríklad v boxe je cieľom zložiť protivníka až tak, aby stratil vedomie. A to je ťažko v súlade s „robte dobre všetkým“ (Gal. 6:10).

► *Pokračovanie nabudúce*

POSVÄTENIE

[2]

Albert L. Leckie, Škótsko

Posvätenie so zreteľom na Boha (Rim. 12:1,2)

V predchádzajúcej časti sme uvažovali nad veršom 1 a v tejto budeme uvažovať nad veršom 2, kde je naša myseľ usmernená k skúšaniam, čo je Božia vôľa. Apoštol Pavel to opisuje v dvoch krokoch: „A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysli“. Najprv v negatívnom „nepripodobňujte sa“, a potom v pozitívnom „premeňte sa“.

Rôzne výrazy pre svet

„A nepripodobňujte sa tomuto svetu (veku).“ V gréčtine sú dve slová pre „svet“ - kosmos a aion. Kosmos znamená „poriadok“, alebo „zoradenie“ a v Písme je použité viacerými spôsobmi. Je použité ako miesto, kde žije ľudstvo, teda svet, ktorý Boh stvoril. Tiež je použité na označenie ľudstva ako takého, ktoré žije vo stvorenom svete. Oba významy sú spolu použité v Jána 1:10: „Na svete bol“, to je Bohom stvorený svet, „a svet ho nepoznal“, to je ľudstvo Ho nepoznalo. Druhý výraz pre svet aion znamená „vek“. Pochádza z významu „viať“ alebo „dýchať“, čo hovorí o živote v jeho dočasnej forme. Výnimočne

je slovo aion použité vo význame historického veku, alebo tiež večnosti.

Práve slovo aion používa Pavel v tomto verši: „Nepripodobňujte sa tomuto veku“. V Novom Zákone sa viackrát opakuje. V 2. Kor. 4:4: „boh tohto veku“, v Gal. 1:3,4: „... ktorý dal sám seba za naše hriechy, aby nás vytrhol z prítomného veku zlého...“, v Luk. 16:8 hovorí Pán Ježiš o „synoch tohto veku“, v 1. Kor. 1:20 hovorí Pavel o „dišputantoch tohto veku“ a v 2:6 o „múdrosti tohto veku“ a „kniežatách tohto veku“.

Všimnime si tiež opakovanie slova „tohto“ v citovaných pasážach: „boh tohto veku“, „deti tohto veku“, „dišputant tohto veku“. Upriamuje našu pozornosť na charakter veku. Jeho pravý charakter vidíme vtedy, ak sa na neho pozeráme zo svätyne, a to je niečo, čo sa milí bratia a sestry, musíme naučiť. Galaťanom 1:4 hovorí o zlom veku a 2. Kor. 4:4 hovorí, že jeho bohom je diabol. Tento vek má svojich synov, svojich vládcov a svoju múdrosť, ale je v duchovnej temnote a vzdialený od Boha. Je to vek, kde prevláda názor človeka a Boh je vylúčený. Je vo veľkom kontraste s vekom, ktorý

príde, keď bude vládnuť Kristus a nič sa nebude odlišovať od Boha, všetko bude v súlade s Jeho vôľou.

AK POZNÁME CHARAKTER
VEKU, POCHOPÍME AJ POTREBU
NEPRISPÔSOBOVAŤ SA MU.

Prispôsobenie sa

Pavel píše: „Nepripodobňujte sa tomuto veku“. Ak poznáme charakter veku, pochopíme aj potrebu neprispôsobovať sa mu. Peter používa tento výraz v 1. Pet. 1:14: „... neprispôsobujúci sa drevnejším v svojej nevedomosti žiadostiam“. To znamená „nepripodobňujte sa svojím predchádzajúcim žiadostiam, ktoré ste konali v nevedomosti“, „nepripodobňujte sa príkladu tohto veku“. Ide o vonkajšie pripodobňovanie sa. Nepripodobňujte sa zovňajšku tohto veku, v ktorom žijeme.

Mladí ľudia sa často chvália, že sú nekonformní, neprispôsobujú sa. Je to pravda? Pýšia sa, že nie sú konformisti, že sa nechcú prispôsobovať. Avšak, pravdou je, že mladí ľudia nikdy predtým neboli viac prispôsobiví ako teraz. Stačí ak nejaká osobnosť z televízie alebo slávny spevák začne nejakú novú módu a už sa jej prispôsobujú. Avšak aj niektorí rodičia, či starší bratia sa prispôsobujú rovnako.

Milí bratia a sestry, tieto veci sú veľmi klamlivé. Muži sa odievajú do ženských šiat a ženy do mužských a niektorí na to povedia, že veď daná vec nebola vyrobená pre muža, bola vyrobená pre ženu, alebo opačne.

Takou výhovorkou sa cítia ubezpečení, ale nie je to tak. Skutočnosť, že ženské oblečenie sa vyrába pre mužov a mužské pre ženy, je iba šikovné prispôsobenie sa obchodníkov myšlienke unisexizmu. Neobviňuj predajcu, alebo šikovného výrobcu. Chod' do svätyne Božej a pozeraj sa na veci tak, ako sa ne pozerá On.

Predčasom mi v kresťanskom časopise bola položená otázka, či je nesprávne, ak si žena oblieka určité oblečenie ako muž. V 5. Moj. 22:5 je napísané: „Nebude na žene ničoho toho, čo patrí mužovi, ani si muž neoblečie rúcha ženy, lebo ohavnosťou je Hospodinovi, tvojmu Bohu, každý, kto to robí“. Odpoveďou bolo, že tento verš v dnešnej dobe už neplatí, inak by museli platiť aj nasledujúce verše tejto kapitoly, ako oranie volom a oslom, odievanie sa do odevov z určitých materiálov, ako je vlna a ľan. Taká odpoveď samozrejme mnohých potešila. Avšak nebola to Božia odpoveď. Nezabúdajme, že hoci ceremoniálne zákony boli odstránené alebo zmenené, Božie morálne zákony sa nezmenili. Iba jedno prikázanie z desatora bolo zmenené: „Pamätaj na deň soboty, aby si ho svätil“ (2. Moj. 20:8). Prečo je to tak? Pretože to bolo čisto ceremoniálne. Všetky ostatné prikázania zostávajú platné: „Nezabiješ. Neukradneš. Nescudzoložíš.“ atď. Tieto sa nikdy nezmenili, pretože iba ceremoniálne zákony boli nahradené alebo zmenené, morálne zákony nikdy nie. Obliekanie sa muža do ženských šiat a ženy do mužských má v sebe niečo morálne a Božie morálne zákony sa nemenia. Prosím vás, bratia

a sestry, neprispôsobujte sa tomuto veku, tomuto veku obrovského prispôsobovania sa.

PRISPÔSOBIŤ SA ZNAMENÁ
VONKAJŠIU ZMENU, ALE
PREMENIŤ SA ZNAMENÁ
VNÚTORNÚ ZMENU.

Premenenie sa

To bol negatívny príkaz a teraz prejdeme k tomu pozitívnemu príkazu: „ale sa premeňte obnovením svojej mysli“. Slovo „prispôbiť sa“ je protikladom k „premeňte sa“. Prispôbiť sa znamená vonkajšiu zmenu, ale premeniť sa znamená vnútornú zmenu. Asi viete, že slovo premeniť sa je to isté, ktoré je použité vzťahom na nášho Spasiteľa v Mat. 17:2 a Mar. 9:2, kde si čítame: „A premenil sa pred nimi“. To je zmena, o ktorej tu píše apoštol. Je to zmena v živote, ktorá sa odohrá vo vnútri človeka, vo vnútornom človeku, ktorý je stvorený na Boží obraz a ktorého túžby sú vždy podľa Boha.

Ako je možné túto premenu dosiahnuť? „Obnovením svojej mysli“. Myslel naznačuje inteligenciu, nositeľa, cez ktorého zmena prichádza. Sme premieňaní obnovovaním svojej mysle.

Zamyslime sa chvíľu nad tým. Milý brat a sestra, keď sme boli spasení, staré veci pominuli a všetky veci sa stali nové. Stali sme sa novým stvorením. Zložili sme starého človeka a obliekli nového. V Tít. 3:5 Pavel hovorí: „nie zo skutkov spravodlivosti, ktoré by sme asi my boli činili, ale podľa svojho milosrdenstva nás

spasil kúpeľom opätného splodenia a obnovením Svätého Ducha“. Efežanom 4:17 opisuje naše chodenie pred obrátením v márnosti našej mysle, ale už to tak viac nie je. Naša myseľ je „premenená“ (Efež. 4:23). Pavel to ďalej potvrdzuje v Kol. 3:10: „obliekli nového, obnovujúceho sa cieľom pravej známosti, podľa obrazu toho, ktorý ho stvoril“. A preto, keď apoštol vo verši 2 hovorí o „obnovení svojej mysle“, hovorí jednoducho o používaní našej obnovenej mysle. „A obnovili sa v duchu svojej mysle“ (Efež. 4:23). „Vnútorný (človek) sa obnovuje deň čo deň“ (2. Kor. 4:16).

Ako sa to dosahuje? Ako využívať svoju obnovenú myseľ? 2. Kor. 3:18 je jediné ďalšie miesto, kde apoštol Pavol použil výraz „obnoviť“ alebo „premeniť“: „No, my všetci odostretou tvárou vzhládajúc sa v sláve Pánovej stá v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, jako od Ducha Pánovho“. Sme premieňaní do morálnej a duchovnej jednoty s Božou vôľou vtedy, keď sa zaoberáme Kristom.

BYŤ PREMIEŇANÍ NIE JE
PRISPÔSOBOVANIE SA NEJAKÉMU
SÚBORU PRAVIDIEL

Milý mladý brat a sestra, obraciam sa na vás. Byť premieňaní nie je prispôsobovanie sa nejakému súboru pravidiel alebo niečomu, čomu sme boli vychovaní, zo strachu pred nejakým bratom. Mnohí mladí sa prispôbujú pravidlám v zhromaždení, kam chodia, ale akonáhle sa dostanú do iných vôd alebo iného zhromaždenia, radikálne

sa zmenia. To je iba prispôsobovanie sa pravidlám alebo starším, ale takéto prispôsobovanie nikdy neprináša zmenu podľa Boha. Iba zaujatie srdca Kristom prináša takú zmenu. Brat, sestra, mladí či starší, ak chcete byť premenení alebo obnovení, upriamte svoje srdce a svoju myseľ na Krista. Keď On naplní vašu dušu a srdce, nebudete zmietaní hore-dole spôsobmi tohto sveta.

Preskúšanie

„... aby ste zkúšali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé.“ Aby ste skúsili prežitím, objavili pokusom, potvrdili skúškou. Rovnaké slovo

je použité v Luk. 14:19: „Kúpil som päť párov volov a idem ich zkúsiť“. Znamená to vyskúšať, alebo zistiť pokusom. Je to skúsenie, že Božia vôľa je dobrá a ľúba a dokonalá.

Skúste, čo je to dobrá vôľa Božia - je zameraná na človeka. Božia vôľa je vo svojom dopade na nás dobrá. Prečo? Pretože prináša do duše pokoj a ticho. Je ľúba - je zamerané na Boha (ľúba v Božích očiach): svedectvo, že sme pre Neho potešením. A je dokonalá - Božia vôľa je dokonalá vo svojej múdrosti, láske a výsledku.

► Koniec

(Tento článok je prepisom nahrávky služby brata.)

„VO VIERE SYNA BOŽIEHO ŽIJEM, KTORÝ SI MA ZAMILOVAL A VYDAL SÁM SEBA ZA MŇA.“
(GAL. 2:20)

Tieto vzácne slová povznášajú naše myšlienky hore do závratných výšin Jeho Božstva a upriamujú môj pohľad na večného Syna večného Otca; „to Slovo bol Bôh“ (Jána 1:1). „Ktorý súc odbleskom jeho slávy a obrazom jeho podstaty a nesúc všetko slovom svojej moci...“ (Žid. 1:3). Moja duša je nimi prenášaná do nádherných nebeských scén, kde môže bez obmedzenia neprestajne poznávať Jeho ohromnú vzácnosť a veľkosť; ale potom, ako kaskády vôd mohutného vodopádu, klesajú moje myšlienky nadol k malichernosti a nepatrnosti „mňa“ samotného. Ako je to vôbec možné, že niekto taký vznešený môže milovať niekoho takého nepatrného ako som ja a milovať ma až do takej miery? Moje srdce je naplnené úžasom; akými slovami by som mohol opísať túto ohromnú skutočnosť? Teraz hľadím moje oči na Toho opusteného Človeka, vyvýšeného v hanbe na Golgote, „ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo“. Jeho láska je neopísateľná, nepopierateľná pretože „vydal sám seba za nás“.

*Tá láska čo oceán prevyšuje,
Ako potopa milujúca láskavosť;
Keď Pán života, naše výkupné,
za nás svoju drahocennú krv ráčil dať.*

Keď si slová odporujú

[4] Život a jeho cieľ

A. J. Higgins

Názov tohto článku môže byť trochu mätúci. Nie je to večný cieľ života, ktorý mám na mysli. Môžeme si položiť presnejšiu otázku: „Kam smerujú dejiny?“

Vo svetovom meradle prevládajú tri učenia, ktoré chcú dať odpoveď na túto otázku. V učení mnohých východných náboženstiev je história cyklická, opakuje sa. Na osobnej úrovni, aj na úrovni vesmíru to nie je nič iné, ako opakujúci sa cyklus udalostí. Preto mnohé náboženstvá veria v reinkarnáciu. História je opakujúci sa cyklus bez iného konečného cieľa, iba dokonalosť jedinca v mnohých životoch.

Odpoveďou svetského humanizmu je, že dejiny nesmerujú nikam. Sme náhodným vedľajším produktom evolučných síl, ktoré nie sú ovládané žiadnou nadzemskou múdrosťou alebo cieľom. Často opakovaný výrok Jacquesa Monoda, že sme iba výsledkom hodenia kociek, je asi najlepším zhrnutím nezmyselnej, bezcieľnej sily, ktorá riadi slepú evolúciu.

Tretou odpoveďou je tá biblická: existuje nadprirodzený, vševediaci a všemilujúci Boh, ktorý riadi dejiny „podľa rady svojej vôle“ (Efež. 1:11). Kresťanský pohľad na svet verí v Boha-Stvoriteľa, ktorý riadi dejiny a vedie ich ku konečnému cieľu - sláve Jeho Syna (Kol. 1:15-17). Hýbe dejinami

smerom ku konečnému cieľu - nie k utopickej spoločnosti, ale novým nebesiam a novej zemi. Tam, iba tam, už nebude môcť viac povstať hriech. Medzi chválami Baránkovi nebude znieť žiaden nesúhlasný hlas. Do tejto spoločnosti nevstúpi žiadna svojvôľa. Dejiny majú svoj cieľ.

Z uvedených troch možností je možné, že veľa ľudí by prijalo tú poslednú - dejiny smerujú niekam a nie nikam, dejiny smerujúce niekam radšej, ako opakujúce svoju smutnú a biednu minulosť. Pravdu však nemôžu hodnotiť osobné preferencie. Čo by sme chceli, nie je nevyhnutne vždy aj pravdou. Avšak, to, čo je pravdou, to by sme chceli a uprednostnili.

Ako máme rozsúdiť medzi tými troma odpoveďami? Aké štandardy použiť, aby sme zhodnotili platnosť tvrdení každej z nich?

Východný koncept opakujúcich sa dejín má v sebe záhadnú tendenciu dejín, aby sa opakovali. Ale toto opakovanie je iba odrazom, vyjadrením zla v ľudských srdciach. Represia, rebélia, ťažkosti, nezávislosť a sloboda, to všetko sa dialo a opakovalo na scéne ľudstva počas tisícročí. Ich opakovanie v dlhodobom meradle sa dá ťažko nazvať veľkým vzorom pre reinkarnáciu jednotlivca a opakujúci proces jeho duše. Ľudské dejiny sa opakujú, pretože ľudské srdcia sa od pádu v raji až do dnešnej doby nezmenili. Ľudia chcú stále byť ako bohovia, ovládať a utláčať iných. Podobne, aj svedectvám o minulom živote alebo minulej existencii chýba akýkoľvek objektívny základ pre dôveryhodnosť.

Svetský pohľad na dejiny je založený na dvoch základoch

- neexistencii Boha a viere v materializmus. Pre svetskú myseľ neexistuje nič iné, ako materiálny vesmír. Preto nemôže existovať žiadna „riadiaca sila“, iba náhoda. Neexistuje žiadna nadprirodzená múdrosť, iba evolučné sily, ktoré nás priviedli do tohto bodu dejín. Náš osud leží milióny rokov v budúcnosti, keď zanikne naše slnko a našu zem pošle do zabudnutia.

Kresťanský pohľad na svet, ktorý pozná vládnucu, múdru a cieľavedomú ruku, ktorá riadi dejiny, je založený na Božom Slove. Predtým, ako začne niekto namietat' a protirečiť tomuto tvrdeniu, že je cyklické, zamyslite sa nad týmto: v dejinách sa udiala udalosť, ktorá určuje dejiny a potvrdila jeho smerovanie. Iba kresťanský svetonázor poskytuje objektívne dôkazy na svoje tvrdenie, že dejiny majú svoj cieľ.

Boh v tele vstúpil do dejín! Žil medzi nami ako Človek, učil pravdu o smerovaní dejín. Hovoril o skutočnostiach spojených s časom predtým, než sa dejiny začali (Jána 17:5, 24). Hovoril o smerovaní dejín (Luk. 11:50-52), o budúcich udalostiach (Mat. 24-25). Rozprával o tom, že nebo a zem pominú (Mat. 24:35) a o dni, keď príde v moci a veľkej sláve (Mat. 24:30). Všetky udalosti v čase smerujú k naplneniu, veľkému vyvrcholeniu Božieho stvorenia. Hovoril s vedomím Ruky, ktorá riadi a vedie všetko k svojmu cieľu.

Východná mystika a západný materializmus to môžu spochybňovať, že je to založené na knihe, Biblii, o ktorej tvrdia, že je prijímaná slepou vierou. Čo však neberú do úvahy je skutočnosť, že Človek, ktorý

tieto slová hovoril, zomrel, a potom vstal z mŕtvych. Človek, zatiaľčo bol mŕtvy, mal moc vstať zo smrti (Jána 2:19). Človek, ktorý to bol schopný urobiť, musel byť Boh, a keď bol Boh, Jeho slová musia byť pravdivé. Vzkriesenie Pána Ježiša je pravdou odkrytou v Písme, je to tiež udalosť, ktorú môže preskúmať ktokoľvek, kto má otvorenú myseľ. Mnohí zpočiatku nedôverčiví k pravde vzkriesenia, keď sa zaoberali týmito udalosťami a následne udalosťami svetskej histórie, prišli k presvedčeniu, že jediným prijateľným vysvetlením je, že učenie o zmŕtvychvstaní je pravdivé. Nič iné nezapadá do faktov. Nezabúdajme, že historické udalosti sa nepotvrdzujú „vedeckými“ metódami, ale kritériami určenými na overenie ich pravdivosti.

Vzkriesenie potvrdzuje, že dejiny majú svoj cieľ, nepohybujeme sa v kruhoch ani v bezcielne neputujeme vesmírom. Ako jednotlivci máme večné určenie. Ako civilizácia smerujeme do kozmu, v ktorom bude vládnuť On (Kol. 1:18). Vo výhlade je koniec. V Božom kalendári je určený deň, keď Pán Ježiš, verný Sluha, predstaví Svojmu Otcovi kráľovstvo, v ktorom bude Boh všetko vo všetkom (1. Kor. 15:24-28).

Dejiny nemajú iba svoj cieľ, ale tiež slávne zakončenie, hodné múdrosti, moci a lásky Boha, ktorý ich celé riadi. Bude to veľkolepé, úchvatné, že akákoľvek zemská slávnosť bude pri tom vyzerat' ako chabo naplánovaná školská oslava. A najlepšie na tom je, že milosť nás vystrojila, aby sme boli hodní zúčastniť sa toho!

► *Pokračovanie nabadúce*

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

[4] Boh je svätý

James Lee

Dôležitosť Božej svätosti

V ukázkovej modlitbe, o ktorej hovoril Pán Ježiš, vidíme rebríček kresťanských priorít. Na úplne prvom mieste Pánovej mysle bola Božia svätosť: „Vy sa tedy modlite takto: Náš Otče, ktorý si v nebesiach, nech sa posväťi tvoje meno!“ (Mat. 6:9). Je aj prvým záujmom našich modlitieb?

Keď pozeráme do Starého a Nového Zákona, vidíme Božiu svätosť nadradenú nad všetky ostatné vlastnosti natoľko, že žiadna iná sa nespomína až trikrát (Iza. 6:2-3, Zjav. 4:8).

Uvažovanie a zamýšľanie sa nad Božou svätosťou by malo vypôsobiť rovnakú odozvu, ako u Izaiáša: „Beda mne, lebo zahyniem, pretože som človek nečistých rtov a bývam prostred ľudu nečistých rtov; beda mne, lebo moje oči videly Kráľa Hospodina Zástupov!“ (Iza. 6:5). Rovnako ako u Joba, stretnutie s Bohom má zväčšiť našu úctu voči Nemu a poznanie našej absolútnej hriechnosti: „Doteraz som bol iba počul o tebe; ale teraz ťa vidí

moje oko. Preto zavrhum a ľutujem, a to v prachu a v popole“ (Job 42:5-6).

Svätosť: definícia

Svetský význam slova „svätý“ v spoločnosti je zhodný so „spravodlivý“. Avšak biblický výklad tohto pojmu je iný. Pravidlo prvého výskytu slova náš učí veľa o jeho význame, o určitej pravde. Slovo „svätý“ je prvýkrát použité v 1. Moj. 2:3: „A Bôh požehnal siedmy deň a posvätil ho“. Prvotný význam slova „svätý“ je „byť oddelený“. Všimnime si, že byť svätý nemá obzvlášť nič spoločné so „spravodlivosťou“ alebo „morálnosťou“. Deň určite nemôže byť „spravodlivý“. V skutočnosti Starý Zákon oplýva príkladmi vecí („sväté rúcha“, „sväté nádoby“, „svätý chrám“), miest („môj svätý vrch“) a dôb („sväté zhromaždenie“ týkajúce sa sviatkov), o ktorých sa píše ako o svätých. Boli sväté, pretože boli oddelené pre Boha, pre Jeho účely.

Podobne, keď Písmo hovorí, že Boh je svätý, znamená to, že Boh je úplne jedinečný, odlišný a oddelený

od svojho stvorenia. Nadzmyselne oddelený a iný, nie je nič a nikto, kto by sa mu rovnal. Sám Boh povedal: „A tedy komu ma pripodobníte, aby som mu bol rovný? hovorí Svätý“ (Iza. 40:25). Mnohí starozákonní veriaci rozpoznali túto Jeho vlastnosť. Keď Boh odpovedal na Anninu modlitbu, chválila Boha hovoriac: „Nie je svätého, jako je Hospodin, lebo nie je nikoho krome teba; a nie je skaly, jako je náš Bôh!“ (1. Sam. 2:2).

O význame slova sa môžeme dozvedieť veľa aj z jeho protikladu - „nesvätý“ alebo „obecný“ (Žid. 10:29b). Vo svetle tohto, aké je to v modernom kresťanstve trúfalé trivializovať Boha a brať Ho ako „obyčajného“ alebo „obvyklého“. Boh sa často vykresľuje ako „ten muž hore“, alebo niekto, kto nám pomôže dosiahnuť náš cieľ, a to za účelom urobiť z Neho jedného z nás. Zatiaľčo Písmo vykresľuje Boha ako milujúceho a milostivého, takýto nízky pohľad na Boha je veľmi vzdialený od toho, čo poznal prorok Izaiáš a apoštol Ján v Zjavení. Samotný Pán Boh neberie zľahčovanie Jeho svätosti na ľahkú váhu: „To si robil, a mlčal som. Domnieval si sa, že áno, i ja budem tebe podobný! Trestat' ťa budem a predostriem ti to pred oči!“ (Žalm 50:21). Pán Boh nie je ako jeden z nás, ani ako niečo, čo poznáme; on je úplne odlišný a osobitý.

Druhý význam svätosti je odvodený z jeho prvotného zmyslu. Keďže Boh nie je podobný ničomu vo stvorení (my sme hriešni a on je dokonale bezhriešny), aj všetko, čo je oddelené pre Boha, má odrážať Jeho charakter, najmä Jeho úplnú čistotu (napr. 1. Tes. 4:3-5, 2. Kor. 7:1,

Tít. 2:14). Keď Písma hovoria o Jeho svätosti, hovoria tiež o Božej dokonalej morálnej čistote.

„Budte svätí, ako som ja svätý“

V Starom zákone boli veci a ľudia považovaní za svätých pre ich spojenie s Bohom (2. Moj. 3:5, 15:13, 28:4). Rovnako aj my veriaci sme nazvaní svätým národom pre naše spojenie s Bohom skrze Svätého Ducha (Rim. 15:16, 1. Kor. 6:19). Sme učeníní svätými ako výsledok diela Pána Ježiša: „v ktorej vôli sme posvätení donesenou obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy“ (Žid. 10:10).

SME UČINENÍ SVÄTÝMI AKO
VÝSLEDOK DIELA PÁNA JEŽIŠA.

Hoci v našom postavení sme už oddelení, Pán Boh chce, aby sme denne zápasili o osobnú svätosť v našich životoch. „Ako poslušné deti, neprispôsobňujúc sa driernejším v svojej nevedomosti žiadostiam, ale podľa toho Svätého, ktorý vás povolal, aj sami budte svätí, v každom obcovaní. Pretože je napísané: Budte svätí, lebo ja som svätý!“ (1. Pet. 1:14-16).

Žiť svätý život znamená oddeliť sa od sveta a od hriechu pre Boha. Pán Boh používa svoje Slovo, aby nás očisťoval, Slovo nás oddeľuje od sveta (Žalm 119:9, Jána 17:16-17). Preto musíme Božiemu Slovu dať priestor, aby vládlo v našich životoch, a to cez osobné denné stíšenia a modlitby. Okrem zotrávania v Božom Slove, musíme sa tiež oddeliť od toho, aby

sa svet nevtláčal a nenarúšal náš duchovný život. „... vyjdite ... a oddel'te sa, ... a nedotýkajte sa nečistého“ (2. Kor. 6:17). Hoci Nový zákon neurčuje svätosť prostredníctvom pravidiel a príkazov, poskytuje nám štyri základné vodítka, ktoré môže nasledovať každý veriaci vo svojom správaní:

1. Je to užitočné, na prospech - telesne,

duchovne, mentálne? (1. Kor. 6:12a)

2. Vedie ma to do svojej moci, ovláda ma to? (1. Kor. 6:12b)

3. Ublíži to iným? (1. Kor. 8:13)

4. Oslavuje to Boha? (1. Kor. 10:31).

Skúmajme sa pozorne, aby sme viedli svätý život pre Boha. To je naša služba vo svetle toho, čo On pre nás vykonal.

► *Pokračovanie nabadúce*

„BOH S NAMI“

Roy Reynolds, Severné Írsko

Mat. 1:23

Jednou z vecí, čoho sme si v tejto nevidanej dobe vedomí, je vzdialenosť medzi nami a našimi milými a spoluveriacimi. Hoci technológia nám umožňuje diaľku preklenúť a niektoré ťažkosti prekonať, predsa sme si vedomí veľkej fyzickej priepasti medzi nami a mnohými, ktorých milujeme. Nemôžeme držať alebo objasť tých, ktorí sú nám milí a na obrazovke vidíme iba púhy obraz. Počuli sme, ako mnohí ľudia zomierali na ochorenie Covid-19 a ich blízki ich nemohli ani navštíviť, aby ich potešili a dali posledné objatie.

Aké je to požehnanie, že aj keď rodina a priatelia sú ďaleko, je tu Jeden, ktorý je vždy

blízko: „... pomocou v súženiach, najdenou veľmi dokázanou“ (Žalm 46:2). Sám Kristus povedal: „ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta“ (Mat. 28:20). Zaslúbil, že bude s nami stále a navždy. „Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím“ (Žid. 13:5), a On Sám bol opustený na Golgote. Nezabúdajme na Jeho zvolanie: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?!“ (Žalm 22:2). Hospodin presne vyslovil svoju túžbu byť so Svojím ľudom (2. Moj. 25:22) a za modrou, purpurovou, šarlátovou a jemnou ľanovou oponou, v svätyni svätých, bol ten najdôležitejší predmet - truhla zmluvy, ktorá predstavovala nepostrádateľnú prítomnosť Boha medzi Svojím ľudom.

V 1. Mojžišovej 39 si štyrikrát čítame o Jozefovi, že „Boh bol s ním“ (v. 2,3,21 a 23). Už nebol v krásnom údolí v Hebrone, ani nebol so svojím otcom a rodinou, ani so svojím stádom. Bol ďaleko od domova a ak sa niekedy niekto cítil osamote, musel to byť Jozef. Namiesto toho, žeby bol milovaným synom, bol poviazaným sluhom. Avšak v každej situácii, či to bolo na pastvinách v Hebrone, kde mal svoj domov sedemnást' rokov, alebo v jame, kam ho z nenávisti hodili jeho bratia, v Putifarovom dome, kde bol krivo obvinený, vo väzení, kde si nezaslúžil byť alebo to bolo v paláci, kam ho nakoniec Boh priviedol, všade „s ním bol Boh“.

Hned' po vzkriesení Pána Ježiša boli veriaci zamknutí (Jána 20:19-23). Dvere boli pevne zatvorené a urobili všetky opatrenia,

aby sa nepriatelia nedostali dovnútra. Ale tak ako kameň, závora či stráž nemohli udržať Pána Ježiša v hrobe, tak Ho ani zámky nemohli udržať vonku a Jeho prítomnosť v ich ustráchanom strede spôsobila v ich srdciach veľkú radosť.

Museli sme v nedávnej dobe prijať nevídané a nechcené zmeny v našich životoch, ale stále sa môžeme spoľahnúť na tú nemennú skutočnosť: „budem s tebou“ (Iza. 43:2). „Aj keby som išiel dolinou tône smrti, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou“ (Žalm 23:4). „I sám Ježiš sa priblížil a išiel s nimi“ (Luk. 24:15). Aké je to vzácné a uistujúce, že Jeho prítomnosť pri nás je stála!

Kiežby sme i naďalej prežívali Jeho prítomnosť, zaopatrenie a ochranu, a nech nás Pán aj naďalej žehná!

*Musím vždy mať Spasiteľa, bál by som sa kráčať sám,
keď Ho cítim blízko seba, ťažkosť sa nelákám.
Musím vždy mať Spasiteľa, On je stály Vodca môj.
Vo dňoch jasu, búrok temna, v mieri, či keď zúri boj.*

„BOH JE MOJÍM SPOMOCNÍKOM.“ (ŽALM 54:6)

„...TAKŽE MÔŽEME SMELE HOVORIŤ: PÁN MI JE SPOMOCNÍKOM.“ (ŽIDOM 13:6)

Aké malé sa musia javiť naše problémy pred Stvoriteľom neba a zeme. Žiaden problém Ho nezastavil v dokončení veľkého diela stvorenia. Nemusel si predlžovať termín na dokončenie, meniť svoje plány, ani vynechať nejaké časti. Keď bolo dokončené, presne ako chcel, „Bôh videl všetko, čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré“ (1. Moj. 1:31). Aké potešenie mal, keď si prezeral to rozľahlé dielo!

Tento Boh nám zaslúbil, že bude naším spomocníkom, pomôže nám v našej slabosti a uspokojí všetky naše potreby. Kiežby sme sa viac zamerali na Jeho veľkosť a naše problémy sa stratia pred neprekonateľnou silou Jeho všemocnosti!

GALETA A DŽBÁN

MALÉ VECI POČAS VEĽKEJ KRÍZY [1]

Gideon Khoo, Malajzia

1. Kráľov 17

V čase krízy mnohí z nás ocenili obyčajné veci v živote. Keď Pán obmedzil svet na minimum, ľudstvo si začalo uvedomovať, že život je krehký a pominuteľný, a že aj základné veci, ktoré všetci berieme za samozrejmosť, nám môžu byť ľahko vzaté. My veriaci sa tiež učíme tieto skutočnosti, avšak s jasným pohľadom na Boží cieľ. Práve v časoch skúšok sa veriaci naučia viac ako inokedy, že ich drží Božia milosť. Odrazu sú malé veci dôležité, čo sa v rušných dňoch zdalo bezvýznamné, dostane inú perspektívu - duchovnú perspektívu.

Toto ponaučenie sa chceme naučiť aj z 1. Kráľov 17. Kapitola sa delí na tri rôzne udalosti, ktoré môžeme nazvať takto:

- zaopatrenie pri potoku - v. 1-7,
- význam galety - v. 8-16,
- modlitba v dome - v. 17-24.

V každej z týchto udalostí bol prorok Eliáš vystavený inej skúške, ale všetky vyžadovali od neho vieru v Boha. Všetky udalosti sa týkali vecí, ktoré sa mohli zdať malé a nevýznamné, ale aké je to úžasné vidieť, že Pán si použil tieto zdanlivo

malé veci, aby sa postaral o proroka, a aby zjavil Svoje ciele. Pri potoku skrze krkavcov prorok spoznal, že Boh sa o neho stará. Neskôr to bola galeta a džbán pohanskej ženy, ktoré Boh použil, aby dal záchranu žene, aj prorokovi. A bola to malá izba a jednoduchá posteľ, na ktorej spával sám prorok a na ktorej sa modlil, a tam došlo k vzkrieseniu z mŕtvych. Boli to maličkosti v ťažkých časoch. Vidíme, že to boli dvojice vecí - potok a krkavci, galeta a džbán, izba a posteľ.

V tomto článku budeme uvažovať o prvej z týchto udalostí - zaopatrenie pri potoku. Ďalšie udalosti budú potom pokračovať v ďalších dvoch článkoch.

Zaopatrenie pri potoku

v. 1-7

Verš 1: „Vtedy povedal Eliáš Tišbänský, ktorý bol z cudzích obyvateľov Gileáda, Achabovi: Jako že žije Hospodin, Bôh Izraelov, pred ktorého tvárou stojím, tak isté je, že nebude po tieto roky rosy ani dažďa, len na moje slovo.“

Tu je prvýkrát predstavený prorok Eliáš. Vieme veľmi málo o jeho zázemí, s výnimkou toho, že bol Tišbänský z Gileádu. O Tišbenčanoch

veľa nevieme, ale zdá sa, že je to pri Eliášovi spomenuté zámerne. Minulé zásluhy služobníka nie sú také podstatné ako služba, ktorá leží pred ním, s výnimkou toho, že vieme, že ho k nej povolal Boh. Ľudia kladú veľký dôraz na kvalifikáciu človeka predtým, než je uvedený do duchovnej služby. Pán Boh si však takto Svojho služobníka nevyberá.

Boží služobník Eliáš spoznal, že povolanie je od Boha a jeho prvé slová, ktoré sú zaznamenané na začiatku jeho služby sú: „Jako že žije Hospodin, Bôh Izraelov, pred ktorého tvárou stojím...“. Označenie „jako že žije Hospodin“ bolo asi časté označenie Hospodina v časoch Eliáša, pretože to tak hovorí aj vdova vo v. 12 a aj iní proroci (1. Král. 18:10, 22:14). V tom, ako oslovujú Hospodina, je duchovný význam. Uprostred duchovnej mŕtvy a nespútaného modlárstva to bolo to najvhodnejšie oslovenie - Boh, ktorý žije. Pre veriaceho je vzácné, ak osobne pozná konkrétne Božie charakteristiky, ktoré odrážajú okolité podmienky. Pavel hovoril o „Otcovi milosrdenstiev a Bohu každého potešenia“ (2. Kor. 1:3) na pozadí prenasledovania a ťažkostí.

Eliáš prichádza pred veľkého Achaba, izraelského kráľa. Achab bol skazený kráľ a počas celého života proroka Eliáša a jeho služby bude jeho protivníkom. Prvé stretnutie medzi nimi začne dlhotrvajúci boj dobrého a zlého - Eliáša verzus Achab a Jezábel alebo v podstate Boh verzus Bál.

Ohlásenie súdu prorokom bolo krátke a stručné. Vyjadril uznanie Bohu Izraela, ktorý bol jedinou konečnou autoritou súdu, ktorý mal

prísť. Ohlásil súd verne a jasne, bez strachu z odplaty zo strany kráľa. Nebolo treba žiadnych diplomatických rečí, ani sladkých slov na zľahčenie prísnosti trestu: „nebude po tieto roky rosy ani dažďa“. Niesol ťarchu posla o súde a nehol pod bremenom svojej zodpovednosti: „pred ktorého tvárou stojím... len na moje slovo“. Prinesie to spustošenie, kým sa kráľ Achab znova stretne s prorokom a bude počuť slová o ukončení trestu v krajine.

Verš 2-4: „A stalo sa slovo Hospodinovo k nemu povediac: Odídi odtiaľto a obráť sa na východ a skry sa pri potoku Karite, ktorý je naproti Jordánu. A bude tak, že z potoka budeš piť, a krkavcom som prikázal, aby tá tam zaopatrovali potravou.“

Pán Boh vždy pamätá na svojich v každej skúške - hneď prehovoril k prorokovi Svoje slovo, ktoré prinieslo pre neho úľavu. Pán Boh mu pripravil miesto útočiska. Nebolo luxusné, ani tam nebudú jeho priatelia. Pán Boh ho poslal k potoku Karite, aby žil život v ústraní a izolácii. Ale On sa tam o neho postará. Často sa sťažujeme, ak sme trochu v izolácii a cítime sa obmedzení v tom, čo môžeme robiť sami pre seba a pre Pána. Ale Eliáš žil pri potoku život, ktorý mu určil Boh. Nechal Boha, aby sa vysporiadal so zlom, ale on sám bol stranou a svedčil o Božom súde, zatiaľčo zažíval Jeho milosť v tom, že Boh sa o neho staral. Potrebujeme sa naučiť prijímať byť v ústraní s Pánom

POTREBUJEME SA NAUČIŤ
PRIJÍMAŤ BYŤ V ÚSTRANÍ S
PÁNOM A SLEDOVAŤ JEHO
KONANIE AJ V NAŠEJ DOBE.

a sledovať Jeho konanie aj v našej dobe. Veľa veriacich je znepokojených tým, že v súčasnej dobe nemôžeme mať zhromaždenia. Veľa veriacich premýšľa o inovatívnych spôsoboch, ako organizovať zhromaždenia virtuálne. Ale chcem vás povzbudiť, že Pán má dôvody, prečo nás na tento čas postavil akoby bokom. On má dôvod pre túto skúšku a chce, aby sme stáli bokom, kým sa naplnia Jeho plány v tomto svete. Chce, aby sme prežívali ústranie pri potoku, zatiaľčo On sa vysporadúva s hladom v krajine.

Ústranie nie je niečo, na čo by sme boli zvyknutí. Naša predstava o nakŕmení je byť v zhromaždení a na stretnutiach veriacich, a tak prijímať Božie Slovo. Určite nie je pochýb, že to sú dôležité zdroje pre duchovnú stravu. Mám za to, že teraz nás Pán skúša, aby sme sa naučili, čo to znamená byť kŕmení mimo takéto spoločné stretnutia - byť kŕmení v ústraní. Mnohí si myslia, že sa im nedostane duchovného pokrmu, keď nemôžu byť na spoločných zhromaždeniach, pretože si nevytvorili zvyk „byť kŕmení pri potoku“. Naše pripútanie k domovom nás skúša, či sa vieme sýtiť Božím Slovom v súkromí a v osobnom obecenstve s Pánom. Ak nemáme zvyk čítať si Bibliu doma za zatvorenými dverami, tak sme v týchto časoch nepoznali úkryt pri potoku Karite.

Niekoľko sa môže pýtať, či Eliáš sám netrpel pod súdom, ktorý ohlásil? Áno, trpel. Či nebol súd určený pre kráľa Achaba a jeho bezbožných druhov a celý národ, ktorý sa klaňal cudzím božstvám? Áno, bol, ale v tom leží vážne poučenie pre všetkých Božích služobníkov. Niekedy aj tí, ktorí kážu a

ohlasujú súd, musia zažiť jeho ťarchu. Nešťastia na svete sa dejú v dôsledku hriechu a často veriaci - ktorí svojím kázaním a životom odsudzujú hriech - sú tiež tými, ktorí v týchto katastrofách trpia. Avšak s takým rozdielom, že Pán je na ich strane!

Boh dal Eliášovi potok, aby z neho pil a krkavcov, aby mu nosili chlieb a mäso. Mal vyvážený pokrm. Mal chlieb, ktorý je zdrojom energie a mäso na vyživovanie, a to ráno, aj večer. Boh povedal: „krkavcom som prikázal, aby ťa tam zaopatrovali potravou“. Všimnime si tu tri slová: „prikázal som“, „zaopatrovali“ a „tam“. Tieto slová sa opakujú aj vo v. 9, keď Boh hovorí Eliášovi, že žena zo Sarepty sa o neho postará: „Vstaň, idi do Sarepty, ktorá patrí Sidonu, a budeš bývať tam. Hľa, prikázal som tam žene vdove, aby ťa zaopatrovala potravou“. Boh prikázal krkavcom a neskôr prikázal aj srdcu ženy. On zaopatruje Svoj ľud a nesmieme zabúdať na to, že to On sa stará.

NESMIEME ZABÚDAŤ NA TO, ŽE
TO ON SA STARÁ.

Dôrazne „tam“ sa objavuje v celej kapitole, ale vo v. 4 má špeciálny význam („aby ťa tam zaopatrovali potravou“), vo v. 9 („budeš bývať tam“) a vo v. 19 (v slovenskom preklade slovíčko „tam“ nie je, ale v hebrejčine áno: „tam kde býval“). Boh nielenže sa o nás stará, ale riadi našu cestu a smer. Vo v. 4 sa slovo „tam“ týka potoka Karit, vo v. 9 domu ženy v Sarepte a vo v. 19 označuje izbu, kde býval Eliáš.

Verše 5,6: „A tak odišiel a učinil podľa slova Hospodinovho. A odíduc usadil sa pri potoku Karite, ktorý je naproti Jordánu. A krkavci mu donášali chlieb a mäso ráno a chlieb a mäso večer, a z potoka pil.“

Eliáš poslúchol - išiel a urobil podľa slova Hospodinovho. Krkavce mu ráno a večer prinášali potravu. Je úžasné pomyslieť si, že Pán Boh sa nielen o nás stará, ale je ohľaduplný ku všetkým našim potrebám a dbá aj na detaily, s akými sa o nás stará. Prečo mu jedlo nosili dvakrát denne? Pretože išlo o mäso, keby mu ho nosili iba jedenkrát za deň, jednoducho by sa v teple pustatiny do večera pokazilo. Bolo to iba Božia milosť, že sa nielen postaral o neho na celý deň, ale mal na mysli aj režim, v akom mu bola potrava dávaná.

Krkavec je nečistý vták (3. Moj. 11:15), prečo si potom Pán Boh použil takéto stvorenie na zaopatrenie svojho služobníka? Prvýkrát si o krkavcovi čítame v 1. Moj. 8:7 a bol to vták, ktorý bol vyslaný Noachom, aby preskúmal, či už vidieť zem. Hoci je to vták, ktorý sa živí zdochlinami, vidíme, že je schopný preletieť dlhé vzdialenosti. To bol asi dôvod, prečo si ho Boh vybral, aby nosil Eliášovi potravu. Aj keď Eliáš bol iste prekvapený, keď sa dozvedel, že to bude nečisté zviera. Boli to krkavce, ktoré ho v čase hladu udržali pri živote. Eliáš žil vo veľmi ťažkej a nezvyčajnej dobe, a my tiež. Možno si myslíme, ako Eliáš, že v období spoločenského lockdownu je život mimo zhromaždenia niečím „nečistým“. Potrebujeme však uznať, že Pán, ktorý je nad všetkým a nerobí

žiadne pochybenia, dopustil aj súčasné zatvorenie zhromaždení. Pokiaľ to nevidíme ako Božie jednanie, začneme brať veci do našich rúk a môžeme skončiť tak, že budeme prekračovať učenie Nového Zákona. Mnohí navrhujú mať online zhromaždenia. Pán Ježiš jasne hovorí: „kde sú dvaja alebo traja shromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede“ (Mat. 18:20). Verím, že slovíčko „tam“ hovorí o osobnom stretnutí veriacich na jednom mieste. Musíme prijať, že hoci sú krkavce nečisté, boli poslané z nejakého dôvodu a hlavne, že ich poslal Boh sám. Pre Eliáša by bolo tragédiou, ak by krkavce poslal preč, pretože boli nečisté. Pre nás by bolo tragédiou, ak by sme neprijali, že súčasné zatvorenie zhromaždení v dôsledku nariadení vlády je súčasťou Božieho konania. Musíme sa pred tým pokoriť.

Eliáš sa naučil, že malé veci môžu zachrániť jeho život. Boh sa o neho postaral pomocou krkavcov a potoka a preukázal Svoju vernosť. Majme svoje oči otvorené - Pán používa aj teraz jednoduchosť života, aby nás naučil veľkým pravdám a aby sme zakúšali Jeho milosť. Buďme vďační za to, čo máme a neberme Jeho zaopatrenie za samozrejmosť a nestrácajme pohľad z Jeho ciest.

PÁN POUŽÍVA AJ TERAZ
JEDNODUCHOSŤ ŽIVOTA, ABY
NÁS NAUČIL VEĽKÝM PRAVDÁM A
ABY SME ZAKÚŠALI JEHO MILOŠŤ.

Verš 7: „A stalo sa po nejakom čase, že vyschnul potok, pretože nebolo dažďa v zemi.“

Slová „stalo sa po nejakom čase“ nesú význam, že sa naplnili dni, ktoré mal Boh určené. Nieкто by si snád' myslel, že už nastane aj koniec hladu, ale nie Eliáš. Ešte bolo toho veľa, čo bolo treba pre Hospodina a Hospodinom vykonať. Spôsobil, že potok uschol. Nie preto, aby pritážil Eliášovi, ale aby ho mohol presunúť na iné miesto služby. Jeho nová úloha však nemala nič spoločné s veľkými činmi. Nemal konfrontovať Bálových prorokov a zvolať oheň z neba, aspoň zatiaľ nie. Ani nemal privolať dážď z oblakov vyzerajúcich ako ľudská ruka, aspoň zatiaľ nie. V čase núdze sa mal uchýliť k pohanskej žene.

V tejto kapitole uvidíme, že všetky Eliášové duchovné skúsenosti sa točili okolo dosiahnutia osobného víťazstva. V tejto kapitole možno text neopisuje osobné boje Eliáša a čo mal na mysli, ale môžeme si predstaviť, že je pravdepodobné, že sám v sebe zápasil a bojoval duchovný boj. Pán Boh si použil veľmi nezvyčajné prostriedky a pripravil ho na jeho následnú verejnú službu. Použil niekoľko malých vecí, aby ho pripravil sa veľké stretnutia a neskôr vidíme, ako boli tieto malé veci spojené s jeho následnými bojmi. V tejto nezvyčajnej dobe premýšľam, či sú si mladí muži a ženy (ktorých si Pán Boh skrze život v ústraní a izolácii pripravuje, vyučuje ich) vedomí, čo to znamená kŕmiť sa pri potoku. Apoštol Ján napísal knihu Zjavenia, keď bol v izolácii. Akú úžasnú knihu nám zanechal, pretože nechal Svätého Ducha, aby skrze neho pracoval v ťažkých podmienkach samoty.

► *Pokračovanie nabadúce*

„Avšak čo máte, držte, dokiaľ neprídem“

(Zjavenie Jána 2:25)

Niet pochýb, že veriaci v Tytírach zažívali protivenstvo zo strany bezbožného sveta. Avšak, to nebol hlavný problém, ktorému čelili. Veľké nebezpečenstvo, o ktorom sa píše v liste Zjav. 2:18-29, bolo falošné učenie a praktiky, ktoré vyplývali z jeho príjmania. Keď sa pozrieme okolo seba na začiatku ďalšieho roka, vidíme rastúce nepriateľstvo voči Bohu a voči tým, ktorí chcú žiť podľa Jeho Slova a svedčiť ľuďom, ktorí sú stále vo svojich hriechoch. A predsa, väčšia hrozba pre Božie svedectvo, osobné aj spoločné, prichádza z vnútorného vplyvu falošného učenia.

Hoci sme smutní z vývoja v spoločnosti, je tiež veľmi znepokojujúce vidieť zhromaždenia Božieho ľudu, ktoré boli jasnou sviecou pre Boha, ako nasávajú učenia a prakticky v rozpore s vecami, „o veciach, ktoré sa udiali u nás“ (Luk. 1:1), čoho výsledkom je strata svojho typického svedectva. Avšak, nemáme si zúfať. Dokonca aj v Tytírach boli takí, ktorí ostali verní pravde a im Pán adresoval slová, ktoré sú citované vyššie. Aj dnes to potešuje Pánovo srdce, keď vidí mnohých, ktorí chcú „v prostote a v čistote Božej“ (2. Kor. 1:12) verne

pokračovať v súlade s Božím Slovom. Títo všetci budú robiť dobre, ak si budú všímať Pánové slová pre rovnako zmýšľajúcich veriacich v Tytírach.

Na čo sa vzťahujú slová „čo máte“? Ako veriaci, máme veľa vzácných vecí. Tu je však význam v jednotnom čísle, čiže ide o jednu konkrétnu vec, niečo, čo je čitateľom hneď zrejmé. Predchádzajúci verš nám k tomu dáva kľúč: opisuje svätých, ktorí sú oslovení vo v. 25 ako tých, ktorí „nemajú toho učenia“ (v. 24), teda falošné učenie, o ktorom sa píše vo v. 20. Avšak, čo majú, musí byť presný opak toho falošného učenia - pravda. Inými slovami to, čo si čítame v celom Božom Slove, Biblii. Jeho napísané zjavenie je jedinou autoritou pre učenie a konanie v každom aspekte nášho života. Je to všetko, čo potrebujeme a potrebujeme ho celé.

Máme ho, bolo nám z milosti dané od Boha. Tu však prichádza na rad naša zodpovednosť - máme to „držať“. Niektoré významy tohto slova znamenajú „pokračovať v držaní, uchovať si“, „držať pozorne a verne“,

„neodložiť“. Odkaz tohto verša je jasný - máme držať pravdu napriek všetkým snahám, ktoré nás chcú prinútiť pustiť ju, aj ak ju všetci okolo nás opúšťajú, aj keď čelíme odporu a výsmechu. Sám Pán nám hovorí „držte“, a aká radosť to musí byť pre Neho, keď vidí, že tí, čo milujú Jeho a Jeho Slovo, poslúchajú Jeho nariadenie!

Ako dlho máme „držať“? Nie iba dovtedy, kým sa tlak stane veľmi silný a my máme pocit, že už dlhšie nevládzeme držať, ale On hovorí: „kým neprídem“. Možno príde už tento rok a možno nie. Časové trvanie nie je podstatné. Či to bude dlho alebo krátko, máme pravdu držať vytrvalo, pokým nepríde a nevezme si nás, aby sme boli navždy s Ním. Kiežby nám bol milostivý a pomohol nám v tom, keď sa o to budeme usilovať!

Nech budú okolnosti tohto roka akékoľvek, kiežby sme všetci pozorovali na Slová Toho, ktorý dal Sám Seba za nás a ktorý príde pre nás: „Avšak čo máte, držte, dokiaľ neprídem“!

„... DIELO TVOJICH PRSTOV.“ (ŽALM 8:4)

Slová sformovali svety, Hospodin stvoril všetko z ničoho, bez pomoci. Jeho moc je neobmedzená a Jeho múdrosť tajomná. To veľké a majestátne dielo ohromných rozmerov bolo dielom iba Jeho prstov a nemusel ani opustiť svoj trón. Odvtedy visí vesmír v úplnej závislosti na vernej ruke svojho Stvoriteľa. Naše spasenie nemohlo byť dosiahnuté tak jednoducho, riešenie hriechu bolo veľmi drahé. Hrozná cena, ktorú požadovala Božia spravodlivosť a súd, je už navždy zjavená v prebodnutých rukách nášho Spasiteľa. Betlehem, Nazaret, Kafarnaum, Getsémane aj Golgota boli súčasťou príbehu o nekonečnej láske a úžasnej milosti, ktorá Ho priviedla na zem a viedla Ho na hanebný kríž, aby „bol zranený pre naše prestúpenia“ a „zdrtený pre naše neprávosti“.

Dobré zvesti z neba

VSTUP ZAMIETNUTÝ

Jeden môj priateľ si nedávno kúpil nový počítač. Rovnako ako ja, ani on nie je veľmi počítačovo zdatný. Keď si nainštaloval rôzne programy a nastavil heslá, chcel poslať svoju prvú správu. Poctivo postupoval podľa pokynov a keď mal zadať svoje heslo, natúkal ho do počítača. Pohroma! Na obrazovke zasvietilo hlásenie „Vstup zamietnutý“. Skúsil zadať heslo ešte raz, ale výsledok bol rovnaký. Skontaktoval ma so žiadosťou o pomoc. Jediné, čo som vedel, bolo opýtať sa ho, či je istý, že použil správne heslo. Bol skalopevne presvedčený, že áno. Neurobil nič chybné, bol presvedčený, že všetko urobil správne, a predsa niečo bolo zle.

Išiel som k nemu a spoločne sme pozerali na hlásenie na obrazovke. Čo bolo zle? Kde bola chyba? Skontrolovali sme heslá, ktoré si nastavil. Pre programy, ktoré bude používať najčastejšie, si zvolil heslo, v ktorom bol dátum narodenia jeho, jeho manželky a detí v poradí podľa veku. Avšak po nastavení hesla si neskôr uvedomil, že takéto heslo by sa dalo ľahko prelomiť, a tak namiesto svojho dátumu narodenia zmenil heslo s dátum narodenia jeho matky. V návale radosti z nového počítača zabudol, že urobil túto zmenu. Bol presvedčený, že zadával správne heslo, ale mýlil sa a vstup do programu bol zamietnutý.

Koľko ľudí je presvedčených, že pôjdu do neba, ale v skutočnosti ostanú stáť pred ním. Je veľa takých, ktorí sa spoliehajú na náboženstvo, dobré skutky, ľudskú filozofiu a veľa iných vecí, ale nemenné a bezchybné Božie Slovo hovorí, že je iba jedna cesta.

„JA SOM CESTA I PRAVDA I ŽIVOT;
NIKTO NEPRIJDE K OTCOVI, LEN
SKRZE MŇA“.

V Jána 14:6 Pán Ježiš povedal: „Ja som cesta i pravda i život; nikto neprije k Otcovi, len skrze mňa“. Apoštol Peter učí v Skutkoch 4:12: „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení“. Čo sa stane, ak pohrdneme spasením, ktoré núka Boh? Židom 2:3 hovorí: „jakože my utečieme, ak zanedbáme také veľké spasenie?!“ Niet úteku, vstup bude zamietnutý. Pán Ježiš to jasne učil, keď povedal: „Snažte sa vojsť tesnou bránou, lebo mnohí, hovorím vám, budú hľadať vojsť, ale nebudú môcť. Lebo od tej chvíle, keď vstane domáci pán a zamkne dvere, začnete vonku stáť a klepať na dvere a hovoriť: Pane, Pane, otvor nám! A odpovediac povie vám: Neznám vás, odkiaľ ste“ (Luk. 13:24-25).

Takže nie je žiadna nádej? Vďaka Bohu, že existuje spôsob ako vojsť; cesta úniku, ktorú On pripravil. „Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Bôh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho“ (Jána 3:16-17).

„V každom ich súžení mal aj on súženie“

(Izaiáš 63:9)

Častokrát sa naše súženie množí nepochopením zo strany takzvaných utešiteľov, ako to bolo pri Jobovi. Myslia to dobre, ale ich neschopnosť potešiť vychádza so skutočnosti, že nezažili to, čím práve prechádzame. Ale nie tak pochopenie a podpora Pána Ježiša. Aké bohaté skúsenosti má On! Prešiel trnitým údolím a „naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel“ (Žid. 5:8). Žiaľ bol jeho stálym spoločníkom a denne čelil nepriateľstvu sveta, ktorý spochyboval a odmietal Jeho právoplatné nároky. Ako Ezechiel, „sedel tam... medzi nimi“ (Ezechiel 3:15), On je Immanuel (Boh s nami, Iza. 7:14, Mat. 1:23). Situácie zo života sú pre Neho blízke a nie je skúsenosť, ktorou budeme prechádzať a ktorá by nezasiahla Jeho milujúce srdce. „Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami“ (Žid. 4:15).

[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)

ISSN 1451-1991